

விடுகர

ருத்ரா

செப்டெம்பர் 89

விலை குமா பத்து

3

இனி அவளுக்கு எழுதப்போவது

சோலைக்கிளி

அனேகமாய்

ஒவ்வொரு நாளும் துக்கம்.
தீன் பொறுத்த கோழி மாதிரி
விக்கும் அளவுக்கு.

எறிந்து விட்டேன் சிரிப்பை;
போய், ரோஜாப்பூவாய் மலர்க
அல்லது
மல்லிகையில் கன்னி கட்டு என்று.

நான்

கண்ணவிந்த குரங்கு.
சிரிப்பை எறியாமல் பிறகென்ன செய்வேன்?
கனவில் கூட அநீதியும் பயங்கரமும்
வாற்பூட்டி
என்னை வதைப்பதனால்

தானாக எனது முகம்

ஐஸ் அடித்த மீன் சதையைப் போல
விறைத்து
உதடு பிரியுதில்லை.

என் சிரிப்பை அவள்

இடைக்கிடை கேட்டுக் கடிதம் எழுதுவாள்.
இனி நான் எழுதுவேன்;
வெள்ளியைப் பார்த்துத் திருப்தியுறு.
முடிந்தால்

வெங்காயத் தொலிகளைப் போட்டாவது
பழைய காற்றுகளை வாசலுக்குக் கூட்டி
காது கொடு.

நான் வரவில்லை.

வேண்டுமென்றால் என் முப்பத்திரண்டு பற்களையும்
முரசுகளையும்
அனுப்புகிறேன் என்று.

ஓர் உறவுபூத்த பாட்டு

சோலைக்கிளி

மிக நீண்ட நாட்கள்
இந்தப் பூமிக்கும் வானுக்கும் இடையில் நிலவுகின்ற
தூரத்தின் அளவுக்கு
உனக்கும் எனக்கும் பிரிவு இருந்தது
நட்பில்லை.

இருந்தாலும் நாம்
புறக்களைச் சாகடித்தல் கிடையாது.
நாம் நடந்த பாணைகளில்
கிடந்த புழுக்கள்
நசிபட்டுச் செத்ததாய் வரலாறு இல்லை.

நாம் சந்திக்கும் வேளைகளில்
உன் முகத்தில் சந்திரன் உதிக்கவில்லை.
என் முகத்தில்
ரோஜா மலரவில்லை
அவ்வளவே.

நீயும் நானும்
அண்மையில்தான் இருந்தோம்.
நம் உறவுதான்
நான் முன்னர் சொன்னதைப்போல் பூமிக்கும் வானுக்கும்
இடைப்பட்ட தூரமாய்
நெருங்க முடியாமல் தினசரியும் நீண்டது.

இன்று
தற்செயலாய் நெருங்கிவிட்டோம்.
வானமும் பூமியும் ஒட்டினால்
உலகம் இருக்காது.
அதைப்போல
எமக்குள்ளும் இருந்த உறவில்லாத் தன்மை
சிதறியது.

நீ சந்திரனை மட்டுமல்ல
இரவு பூத்த வெள்ளிகளையும் உன் முகத்தில்
சுமந்து கொண்டு சிரித்தாய்.

நான்
நமக்குத் தெரியாமல் ஏற்பட்ட
மனிதாபிமானத்தின் பாரிய இணைப்புப் பற்றி
வியந்தபடி
ரோஜாக்களுக்குப் பாத்திகட்டி நீர்விட்டேன்.
உன் பற்கள் இன்னும் சுறள் பிடிக்கவில்லைதான்.

க. நா. சு. என்ற மூன்று எழுத்துக்களால் நவீன தமிழ் இலக்கிய உலகில் பரவ க. நா. சு. லாக அறியப்பட்ட க. நா. சுப்ரமண்யம் கடந்த 16-12-88ல் தனது 77வது வயதில் சில காலமானார். கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலமாக நவீன தமிழ் இலக்கியத்தோடு குறிப்புகள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர் அவர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தவர். வாசகர் மத்தியில் நவீன இலக்கியப் பிரக்ஞையை ஏற்படுத்துவதைத் தன் இலக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தவர். எழுத்தே அவ ரது முழுநேரத் தொழிலாகவும் இருந்தது.

கடந்த சுமார் 50 ஆண்டுகளில் 50க்கு அதிகமான நூல்களை க. நா. சு. எழுதி யிருக்கிறார். சுமார் 25 நாவல்கள், 11 விமர்சன நூல்கள், 4 சிறுகதைத்தொகுதி கள், 11 மொழிபெயர்ப்புகள், ஒரு கவிதைத் தொகுதி என்பன இவற்றுள் அடங் கும். இவரது நான்கு அல்லது ஐந்து நூல்கள் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்துள்ளன. ஐந்து இலக்கிய இதழ்களின் ஆசிரியராகவும் இருந்திருக்கிறார். இந்த வகையில் அவரது இலக்கியப் பணிகள் வளமானவை.

நம் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் நவீன மேலை இலக்கியத்துடன் அதிக பரிச்சயம் உடைய ஒருவராக நாம் க. நா. சு.வைச் சொல்லலாம். வில்லி யம் ஃபாக்னர், ஜின் பால் சார்த்தர், அல்பேர்ட் காம்ப்யு, ஸ்டீபன் ஸ்பென்டர், ஆர்த்தர் கோஸ்லர் போன்ற எழுத்தாளர்களுடன் நேர்முகத் தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்பும் அவருக்குக் கிடைத்தது. தன் உலக இலக்கிய ஞானத்தால் நவீன தமிழ் இலக்கியச் சூழலை வளப்படுத்தியவர்களுள் க. நா. சு. வுக்கு முதல் இடம் உண்டு.

க. நா. சு. - 1912 ஜனவரியில் பிறந்தார். 1930களின் தொடக்கத்திலேயே எழுத் துலகில் பிரவேசித்தார். முதலில் அவர் எழுதியது ஆங்கிலத்தில். 1934 முதல் தமிழில் எழுதத் தொடங்கினார். 1936/37ல் பாரதியின் கவிதைகளைப் படித்த வேகத்தில் தான் கவிதைகளும் எழுதத் தொடங்கியதாகச் சொல்கிறார். க. நா. சு. தான் தமிழில் புதுக்கவிதை என்ற தொடரை அறிமுகப்படுத்தியவர். 1930 களில் கம்யூனிஸ்டுகள் மத்தியில் வழங்கிய NEW VERSE என்ற பதத்தை மொழி பெயர்த்துப் பயன்படுத்தியதாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார். அவரது புதுக்கவிதைகள் மயன் கவிதைகள் என்ற தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன.

க. நா. சு. பற்றி நம் மத்தியில் பலவித அபிப்பிராயங்கள் நிலவுகின்றன. நவீன முறையில் இலக்கியத் திறனாய்வைத் தமிழில் தொடக்கிவைத்தவர்களில் தலையான வர் க. நா. சு. என்பது ஒருசாரார் கருத்து. 'தலையானவர்' என்று சொல்லா விட்டாலும் தலையானவர்களுள் ஒருவர் என்று நான் அதைத் திருத்திக்கொள் வேன். ஆனால் கைலாசபதி இதை ஒரு மூட நம்பிக்கை என்று சொல்கிறார். "நவீன விமர்சகராகக் கருதப்படும் க. நா. சு. அடிப்படையில் அபிப்பிராயங்களை அள்ளிவிசும் அலட்டல் பேர்வழியே" என்பது கைலாசபதியின் கருத்து. க. நா. சு. பற்றி அவர் எழுதிய திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள் என்னும் நூலில் க. நா. சு. வின் விமர்சனப் பங்களிப்பை அவர் முற்றாக நிராகரித்திருப்பதை நாம் காணமுடி யும். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒருமுறை க. நா. சு.வை நான் நேரில் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவர் கைலாசபதிபற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டிருப்பதை அறிய முடிந்தது. ஏ. கே. ராமானுஜன், யூ. ஆர். அனந்த மூர்த்தி போன்றவர்களுக்கு தன்னை நன்கு அறிமுகப்படுத்திவைத்தவர் கைலாச எம்.ஏ.நுஸ்ரான்

க. நா. சு. சில குறிப்புகள் பதியே என்று குறிப்பிட்ட க. நா. சு. தன்னைப்பற்றி அவர் எழுதிய திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள் என்ற நூலைப்பற்றிக் கூறுகையில் It is a silly book என்றார். அந் நூலை இப்போது திரும்பவும் படித்துப்பார்க்கையில் க. நா. சு.வின் அபிப்பிராயத்தை நிராகரிக்க முடியாது என்றே தோன்றுகின்றது. க. நா. சு.வைப் பற்றிய மதிப்பீட்டில் கைலாசபதி ஆய்வு நீதானத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு மாறாக ஒரு வகை அரசியல் மனப்பாங்கையே வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். ஆயினும் கைலாச பதிகூட பல இலக்கியப் படைப்புகள், இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பற்றிய க. நா. சு.வின் கருத்துக்கள் அல்லது அபிப்பிராயங்கள் பலவற்றை ஒப்புதலோடு தனது தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் வழிமொழிந்துள்ளதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

க. நா. சு.வைப் பற்றிய மதிப்பீட்டு வேறுபாடுகள் எவ்வாறு இருப்பினும் நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அவருக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. குறிப்பாக 1940/50களில் - 60களிலும்கூட - தமிழ் நவீன இலக்கியத்துக்கு விரோதமாக இருந்த பழைமைவாதச் சக்திகளைக் காரசாரமாக விமர்சித்ததிலும் க. நா. சு.வின் பங்கு கணிசமானது.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் நெடுங்காலமாக மாற்றான் தாய் மனப்பாங்குடனேயே இருந்துவந்தன. இன்றுகூட அந்நிலை பெரிதும் மாறிவிடவில்லை. பழைய இலக்கியம், பழைய சிந்தனைப் போக்குகளுக்கு இங்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. 1970களில்தான் சில தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் நவீன இலக்கியத்தின்பால் முகம் திருப்பின. இந்தச் சிந்தனை மாற்றத்தில் க. நா. சு.வின் விமர்சனத்துக்கும் ஒரு பங்குண்டு என்றுதான் கூறவேண்டும்.

க. நா. சு.வின் இன்னும் ஒரு முக்கியபண்பு இலக்கியத்தில் ஜனரஞ்சகப் போக்கை மறுதலித்து இலக்கியத் தரத்தைத் தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தி வந்ததாகும். இலக்கியத் தரம் - தரமான இலக்கியம் - என்றால் என்ன என்பது பற்றிய க. நா. சு.வின் நோக்கு நம்மில் பலருக்குத் தெளிவற்றதாகவும் உடன்பாடு அற்றதாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அவர் தரமான இலக்கியம் என்று இனங்கண்டு காட்டியவற்றை, தரமான எழுத்தாளர்கள் என்று இனங்கண்டு காட்டியவர்களை எந்த இலக்கிய அளவுகோல்களின் அடிப்படையிலும் தரமற்ற படைப்புகள் என்றோ மோசமான - மலினமான எழுத்தாளர்கள் என்றோ நம்மால் ஒதுக்கிவிட முடியாது. ஆனால் அவருடைய ஜனரஞ்சக எதிர்ப்பினை - இலக்கியத் தரம் பற்றிய கருத்தினை - மக்கள் விரோத, மக்கள் இலக்கிய விரோத நோக்காகச் சிலர் விளக்கி உரைத்துள்ளனர். 'க. நா. சு. இலக்கியத்தரம் என்ற குண்டாந்தடி, கண்ணீர்ப்புகையினால் முற்போக்கு இலக்கியத்தை எதிர்த்தவர், என்று கைலாசபதி போன்றோரால் குற்றம் சாட்டப்படுகின்றார். இது சற்றுச் சிக்கலான பிரச்சினை. தரம் என்பது எல்லா வகையான இலக்கியங்களுக்கும் பொதுவான ஒன்றுதான். முற்போக்கு இலக்கியம் மட்டும் அதற்குப் புறம்பாக இருக்கமுடியாது. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் தரத்தை எதிர்பார்க்கக்கூடாது என்று யாரும் வாதிடமுடியாது.

க. நா. சு. தரமற்ற இலக்கியம் என்று பிரதானமாகக் கருதியது வாசக ருசிக்குத் தனிபோடும் பொழுதுபோக்கு - ஜனரஞ்சக எழுத்துக்களைத்தான். கல்கி, அகிலன், எம்.ஏ.நுஸ்ரான் சுஜாதா வகையறுக்களைத்தான். ஆயினும் அதேவேளை உடனடியான சமூகப் பிரச்

சினைகளைக் கையாளும் இலக்கியங்களை அவர் உன்னதமான இலக்கியங்களாகக் கருதவில்லை. இந்த வகையிலேயே முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை அவர் உயர்வாகக் கருதவில்லை. இது அவரது இலக்கிய நோக்கில் இருந்த குறைபாடு. எனினும் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மை கொடுத்து எழுதிய கு. அழகிரிசாமி, சண்முகசுந்தரம் போன்றோரைப்பற்றி மிகவும் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் க. நா. சு.வுக்கு உண்டு.

இலக்கிய விமர்சனத்தில் அலசலைவிட அனுபவத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர் க. நா. சு. இதனாலேயே அவரது விமர்சன மதிப்பீடுகள் அபிப்பிராயங்களாக மட்டும்தோன்றுகின்றன. அவரது மதிப்பீடுகள் எந்த அடிப்படையில் எந்த அளவுமேலாகக் கோல்களால் உருவாகின என்பது நமக்குத் தெளிவாகாமல் இருக்கும். ஆனால் அவரது பரந்துபட்ட படிப்பறிவு - இலக்கிய அனுபவம் ஆகியவற்றினால் உருவாகியுள்ள ஓர் உயர்ந்த இலக்கிய ரசனையே அவரது மதிப்பீட்டின் அடிப்படை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். அடிப்படையில் க. நா. சு. ஒரு ரசனைமுறை விமர்சகர்தான். ஆனால் இவரது ரசனை டி. கே. சி. போல் இடைக்காலத் தமிழ்க் கவிதை என்ற குறுகிய வட்டத்துக்குள் மட்டுப்பட்ட ரசனையல்ல. பரந்த உலக இலக்கிய அனுபவத்தினால் வளப்படுத்தப்பட்ட ரசனை. அவரது ரசனைமுறை உயர்ந்த இலக்கிய அனுபவத்துக்கு நம்மை வழிப்படுத்தமுடியும் என்றே நான் நம்புகின்றேன்.

க. நா. சு.வின் இலக்கிய வாழ்க்கை முழுமையானது. பாரதி போல், புதுமைப் பித்தன் போல் இன்னும் சிறிது காலம் வாழ்ந்திருந்தால்.....? என்று நம்மை ஏங்கவைக்கும் வாழ்வு அல்ல அவருடையது. நீண்ட காலம் - அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக - தொடர்ச்சியாக எழுதிவந்தவர் அவர். எழுத்து - பிரசுரம் என்பவற்றைப் பொறுத்தவரை அவருடைய வாழ்க்கையின் இறுதியாண்டுகள் வளமானவை. புதிதாகவும் மறுபதிப்பாகவும் கடந்த நான்கு ஐந்து ஆண்டுகளுள் அவரது ஏராளமான நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவ்வகையில் புதிய தலைமுறையினருக்கு அவரை முழுமையாக நோக்கும் வாய்ப்பு இப்போதுதான் கிடைத்துள்ளது. க. நா. சு. பற்றிய நிதானமான மதிப்பீடுகள் இனித்தான் வரவேண்டும்.

□ எம்.ஏ.நுஸ்ரான்

என்னை அப்படியே நம்பி ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுகிற சிஷ்யர்களை நான் தேடவில்லை. நான் மடாதிபதி அல்ல. ஒரு சித்தாந்த ஸ்தாபகரும் அல்ல; ஒரு பேராசிரியர் கூட அல்ல - வகுப்பைத் தப்பமுடியாத மாணவ மாணவியரைத் தேட. பேராசிரியர்கள் இலக்கியத்தைத் தங்கள் சொந்தச் சொத்தாக நினைக்கிறார்கள். இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசித்தானே நாம் பொருளிட்ட வேண்டியதாக இருக்கிறது என்று டாக்டர் கைலாசபதி கூறுகிறார். இலக்கியம் வகுப்புகளுக்கப்பால்தான் அதிகமாகச் செயல்படவேண்டும் என்று நான் நம்புகிறேன். சங்க இலக்கியத்தில் பல வாழ்க்கை விஷயங்கள் இருந்தும் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் அதைக் கல்லூரி களுக்குள்ளேயே மறித்துப்போட்டு இலக்கிய யுக மக்கள் நாவில் வழங்காமலிருக்கும் படிச் செய்துவிட்டார்கள் என்பதைக் காண்கிறோம். இந்த மாதிரிக் கதி எந்த இலக்கியத்துக்கும் நேர்ந்துவிடக்கூடாது என்பதே என் கவலை.

கலைநுட்பங்கள் என்ற தன் நூலின் முன்னுரையில்

க. நா. சு.

48 மாதங்களும்

15 நாட்களும்

எம். ஐ. எம். றஹ்

அவனுக்கும் இந்த நகரத்துக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டு இன்றுடன் 48 மாதங்களும், 15 நாட்களும் கழிந்து போயிருந்தன. அதிகாலை வேளையில் பதுளு ஓயாவில் மூழ்கி எழும் மனோரம்மியமான காலைப் பொழுதுகள் இனி அவனைச் சந்திக்காது போய்விடும். குளித்து முடிந்து அறையை அடைவதற்கு இடையில் மூங்கில் படர்ந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் தினமும் குட்மோர்னிங் சொல்லும் மல்காந்தியின் திகீரென்ற பல்வரிசையை இனிக் கண்டுகொள்ள முடியாது. உடை உடுத்தி அறையைப் பூட்டிவிட்டு பள்ளிவாசலையும், பிரதான பாதையையும் இணைக்கும் குறுகிய கொன்கிரீட் பாலத்தைக் கடக்கும் போது காலை இளம் சூரியனின் கதிர்கள் உடலைத் தடவும் பரவசம் இனி என்றைக்குமே கிடையாது. இதற்கும் மேலாக துயரத்தைச் சுமந்துகொண்டு அவன் முகம் பார்த்து மௌனமாக அழுகின்றவளது தொங்கிய முகம் மறந்தே போகலாம்.

மனதைத் தொடும் கதைப் புத்தகங்களும், பரந்து விரிந்த வங்காளவிரிகுடாக் கடலின் அலையெறியும் தனிமையும் பிடித்துப் போயிருந்த வேளை உத்தியோக நிமித்தமாய் இந்நகரத்துக்கு வந்திருந்தான் அவன். அலுவலகத்தின் பரபரப்புக்கும், லெஜர்களுக்கும், வவுச்சர் கட்டுகளுக்கும் அவனைத் திருப்தி செய்யும் திராணி இருக்கவில்லை. காலை 7.30 திலிருந்து இரவு ஏழோ, எட்டோ மணி வரை லெஜர்களில் புதையுண்டு கிடப்பது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவைகளுக்கும் மேலாக வங்கியின் சட்டதிட்டங்களும், மனோஜரின் 'ராஜ கட்டளைகளும்' உலகத்தில் மிகத் தீவிரமாக வெறுத்து ஒதுக்க வேண்டியவைகளாக அவனுக்கு இருந்தன. இவை அனைத்

தினதும் தொடர்புகளை இன்று அவன் துண்டித்துக் கொண்டுவிட்டான். இது சம்பந்தமான இராஜினாமாக் கடிதத்தினை மனோஜரிடம் ஒப்படைத்தும் விட்டான். சக ஊழியர்கள் அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவனுடைய அபிமானத்துக்குரியவளாகிப்போன மிஸி மனோஜரின் 'ராஜதர்பாரை' சக ஊழியர்களிடம் கோபத்துடன் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டிருந்தாள். செகண்ட் ஓபிசரின் அறிவுரைகள் அவனைத் தடுக்கும் வலிமை கொண்டிருக்கவில்லை. அவனது முடிவு தீவிரமானதென்றும், மிகையுணர்ச்சி நிரம்பியதென்றும் சக ஊழியர்கள் நிதானப்படுத்த முனைந்தார்கள். அவர்களோடு அவனுக்கும் கோபம் ஏற்பட்டுவிட்டது. வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் அடக்கிக்கொண்டான். மாறாக, மனோஜரை சரிக் கட்ட அவர்கள் ஏதும் செய்திருந்தால் ஒரு வேளை சந்தோஷப்பட்டிருப்பான். மனோஜரின் அதிகாரத்தின் முன் சகலரும் அடக்கமாகிப் போவதனைக் கண்டு சிரிப்பதனைத் தவிர வேறென்றும் செய்ய இயலவில்லை. மிக நிதானமாக ஒவ்வொருவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

சகலதும் முடிந்தாகி விட்டது. வங்கியை விட்டு உதயராஜ வீதியில் இறங்கி நடந்தான். விடுதலை பெற்ற சிறைக்கைதியின் மனோநிலை உருவாகிப்போனதை உணர்ந்து கொண்டான். காலைச் சுற்றிக்கொண்ட விஷப்பாம்பினை உதறி எறிய 48 மாதங்களும், 15 நாட்களும் தேவைப்பட்டதை எண்ணித்துக் கப்பட்டான். இனி அவன் சுதந்திரன். மனோஜரின் கடுகடுப்பும், படி ஏற்றங்களை, போனசை தடுத்து நிறுத்தும் பேராவும் இனி அவனை ஒன்றும் செய்துவிடமுடியாது.

பாடசாலை வாழ்க்கையின் கடைசி கால கட்டங்களிலிருந்தே ஆசிரிய உத்தியோகத்தை மிகவும் விரும்பி இருந்தான். யூனிவசிறிறியில் சக மாணவர்களுடன் பாடசாலைகள் சம்பந்தமாக சம்பாசிக்கின்ற வேளைகளில் அந்த விருப்பம் மிகுதியாகவே இருந்தது. அவனளவில் ஏற்பட்ட ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்புக்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருந்தது. இனிமேல் அதற்கான வாய்ப்பு இல்லையே என எண்ணுகையில் மீண்டும் மனம் கனத்துக் கொண்டது.

ஹாமை அடைந்தாகி விட்டது. இனி ஊருக்குப் போகவேண்டிய நடவடிக்கைகளைத் துரிதப்படுத்துவதுதான் பாக்கி. ஊரை நினைத்ததும் வாப்பா முன்னால் வந்து நின்றார். அவனுக்குப் பின்னால் வாப்பாவின் கனவுகளும், சுற்பனைகளும் நிறையவே இருந்தன. அதில் ஒன்றையாவது இதுவரை தன்னால் நிறைவேற்ற முடியாமல் போனதை நினைக்கையில் மிகவும் துக்கித்தான்.

பதுளை நகரத்தின் சீதளமும், சுற்றி வளைத்த தேயிலை மலைத் தொடர்களின் வனப்பும் ஆரம்பத்தில் அவனை மிக வெகுவாசக் கவர்ந்திருந்தன. இயற்கை எழிலார்ந்த சூழலில் மிகுந்த மன அமைதியில் படிப்பைத் தொடரலாமென்றே நினைத்திருந்தான். ஊவா மலைச்சிகரங்களை மிஞ்சிய அலுவலக வேலைப்பளு போகப்போக சலிப்பூட்டியது அவனுக்கு. காலை 8.00க்கு முன்னர் வேலைக்கு ஆஜராகிவிட வேண்டும். நிமிடம் தவறினால் மனேஜரின் கேள்விகளுக்கு பதிலைத் தேட வேண்டும். இல்லையெனில் Short Leave ரெஜிஸ்டரைத் தேடித்திரிய வேண்டும்.

பனிமூட்டத்தின் மெல்லிய திரையுடன் ஆரம்பமாகும் மனோரம்மியமான காலைப் பொழுதுகள் இயந்திர உலகத்தில் கரைந்து போவது அவனுக்குப் பிடித்திருக்கவில்லை. சும்மா..... லீவு போட்டு விட்டு மலைத் தொடர்களில் மோதித்திரியும் பனிமூட்டங்களைப் பார்த்துப் பரவசித்த வண்ணம் சதா இருக்க முடியாதா எனத் தோன்றும். அவ்விதம் இருக்கக் கொள்ளை ஆசை அவனுக்கு. ஆனால் அந்த ஆசை இதுவரை நிறைவேறியதில்லை. கவுண்டரில் ஏறிவிட்டால் அல்லது லெஜர்களில் புதைபுண்டால் சரி, இயந்திரமாக இயங்குவதைத்தவிர வேறென்றும் செய்யமுடியாது. பியதாச வந்து ஞாபகமூட்டும்போது ஆறிப்போன டையைக் குடிக்க வேண்டி இருக்கும். 'குணை' தருகின்ற குறை சிகரெட்டின் கடைசித் தம்மை தட்டமுடியாமல் இழுக்கவேண்டி இருக்கும். மாலை வேலை முடிந்து, இராச்சாப்பாடு முடிந்து ஹாமை அடைய எட்டோ, ஒன்பதோ ஆகிவிடும். அறையில் அலாம் நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பான். இதற்குப் பின்னர் மேசையில் கிடக்கும் புத்தகங்களையோ குறிப்புக்களையோ பார்ப்பதற்கு அவன் மனது ஒருபோதும் விரும்பி இருக்கவில்லை. வாழ்க்கை ஒருவித

சலிப்பூட்டும் நாடகமாகிப் போனதன் பின்னர் எதனைப் படிக்க? எதனைச் சாதிக்க? என்றாகிவிட்டது.

வாப்பா அவனை விசாரித்து அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக்கொண்டே இருப்பார். இன்ன திக்திய கசெட்டில்... இன்ன பரீட்சைக்கு விண்ணப்பம் கோரப்பட்டிருக்கிறது. நீ பார்த்தாயா? விண்ணப்பித்தாயா? என்பதான விடயங்கள் அதிகமாய் இருக்கும். அவருடைய கடிதமொன்று வந்தவேளை அவன் மிக சந்தோஷமாக இருந்திருந்தான். அது தாங்கி வந்த வேண்டுகோளை அவன் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு S. L. A. S. பரீட்சைக்கு விண்ணப்பித்த கையோடு நன்றாகவே ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டான். பரீட்சை அட்மிஷன் காட் வந்தவேளை வங்கியில் Year ending நடந்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு நாள் லீவு கேட்டுப்பார்த்தான். அவனது வினயமான வேண்டுகோள்களுக்கு மனேஜரின் இதயத்தைப் பிழியும் திராணி இருக்கவில்லை. அன்றமட்டும் அலுவலகத்தில் பத்து சிகரெட்டுகளுக்கு மேல் ஊதித்தள்ளினான். வேலை முடிந்து வருவதற்கு முன், கடைசியாகவும் ஒரு தரம் கேட்டுப் பார்த்தபின் அட்மிஷன் காட்டை கிழித்துக் கசக்கி மனேஜரின் முகத்தில் விட்டெறிவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறென்றும் இருக்கவில்லை. வாப்பாவை நினைத்துப் பெரிதும் பரிதாபப்பட்டான்.

இதற்குப் பின்னர் வந்த குளிர்காலம் அவனைக் கொடூரமாகத் தாக்கியது. சளி உபாதை அதிகரித்துப் போயிருந்தது. அடிக் கடி Sick Leave போட்டுவிட்டு அறையிலே அடைந்து கிடந்ததும் ஜன்னலில் முகத்தைத் தாங்கி Cullen Estate மலைத் தொடர்களை வெறித்த பார்வையில் சோகம் அமிழ்ந்து கிடந்ததை அவன் எப்படியோ அறிந்திருக்க வேண்டும். தனது வீட்டு ஏறுபடிகளில் நின்ற வண்ணம் அவனில் கரிசனைப்படுவது அவளுக்குப் பிடித்துப்போயிருக்கவும் வேண்டும். நீண்ட அவளது ஒற்றை நாடிச் சரீரத்தில் தன் துயரங்கள் பிம்பப்படுவதாக அவன் உணரலானான். ஒரு மழைநாளைத் தொடர்ந்த மதிய வேளையில் ஆற்றில் குளித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவனை நேருக்குநேர் பார்த்து அழுதே விட்டாள். அவளது கண்ணீருக்கு தனை ஆற்றுப்படுத்தும் தன்மை இருப்பதாகவே அவனுக்குப் பட்டது. இதைத்

தொடர்ந்த நாட்கள் ஒவ்வொன்றும் அர்த்தமுள்ளதாக இருந்தன. ஏறுபடியில் இருந்த வண்ணம் நாடிக்கு வலது கையை முட்டுக் கொடுக்கும் அவளது தோற்றம் அவனுள் நிறைந்து போய்விட்டது.

83 ஆடிக் கடைசிப் பத்தில் ஒருநாள் அவளுக்கு மிகவும் கொடூரமாக இருந்ததை பின்னால் அவன் அறிந்துகொண்டான். தீக்குண்டுகளும், மிருகங்களும் சொந்தங் கொண்டாடிய அந்த நாளை அவனும் மறக்கமுடியாது. அடுத்த நாள் வாடிய முகத்துடனும், கரிப்பட்டு அழக்கேறிப்போன உடையுடனும், மதில் ஏறிப்பாய்ந்த சிராய்ப்புக்களுடனும், அவனைக் கண்டபோதுதான் அவளுக்கு உயிர் வந்ததாம். அந்த நாட்கள் ஒன்றில் மனதைத் திறந்து அவனுக்குக் காட்டினான். அவளது வீட்டு முற்றத்தில் மலரும் ஜூனியஸ் மலர்களின் பிரகாசத்தைப்போல்... பாபடாஸ் மலர்களின் மென்மையைப் போல் அவனோடு அவள்..... இந்தவிதமாக இருந்த அவளது நட்பை ஏன் அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை? அவளிருக்க வேறொரு பெண்ணை எங்கும் கைப்பிடிக்க அவனுக்கு முடிந்தது? இவைகளென்ன புதிர்களா? நிர்ப்பந்தங்களா? ஒரு பெண்ணின் மென்மையான உணர்வினைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவனாகிப் போனதன் குட்கமம் என்ன? அவனைச் சுற்றிப் படர்ந்திருந்த அவளது கனவுகள் இன்னும் கலையவில்லை என அறிந்தபோது அவன் பெரிதும் சிறுமைப்பட்டுப் போனான். சட்டபூர்வமாக ஒருத்திக்குக் கணவன் என ஆன பிறகும் அவளது மனம் அவனுக்குத் திறந்தே கிடந்தது. உண்மையில் வாழ்க்கை இத்தனை கொடுமையானதா? என நினைக்க... நினைக்க அவனில் அவனுக்கு அருவருப்பே தோன்றியது.

இதற்குப் பின்னர் வாழ்வு அர்த்தமற்றதாக உணரலானான். Spring Valley மலை உச்சியில் ஏறிநின்று பண்டாரவளை மலைத் தொடர்களைப் பார்த்த வண்ணம் செங்குத்துப்படுதாவில் தாவிக் குதித்து மாய வேண்டுமென்று தோன்றியதில், அவனுக்குப் பிழை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காணும் இடமெல்லாம் அவள் முகமே தோன்றி அவனைத் தின்றுகொண்டிருந்தது. இந்தக் கொடுமையை, துயரை அவன் யாரிடம் பகிர்ந்து கொள்ள.....?

ஜூலைக் கலவரத்தில் அவனும், அரிய ரெத்தினமும், உயிர் தப்பியது அதிசயமான விஷயமாகவே இருந்தது. அவன் விரும்பி இருந்தால் மற்ற அலுவலக நண்பர்கள் செய்துபோல் பேசாமல் கொள்ளாமல் றுமுக்கு வந்திருக்கலாம். சென்ரல் மோட்டார் சந்தியில் அரியரத்தினம் தீக்கு இரையாகி இருக்கலாம். அவன் அங்கனம் செய்யவில்லை. அரியத்தோடு சேர்ந்தே இருந்தான். அந்த இனிய நண்பனின் மரண பயத்தில் தானும் பங்காளியானான். மதில் ஏறிக்குதித்தான். அந்தப் பயங்கர இரவினை நண்பனுடன் பகிர்ந்துகொண்டான். 83 ஜூலை பற்றிக்கதைக்க எவ்வளவோ அவனுக்கு உண்டு. நினைப்பதையெல்லாம் கதைத்துவிட முடியுமா என்ன? ஆள் பார்த்து வேளை பார்த்து வார்த்தைகளைத் தேடித்தேடிக் கதைக்க வேண்டியவைகளே நிறைய இருந்தன. றுமுக்கு அடுத்தாற்போல் இருக்கின்ற ரயில்வே ஸ்டேசன் முன்றலில்தான் அந்த டொக்டரை வதைத்தார்கள். அந்த உடம்பி லிருந்து நாலைந்து நாட்களுக்கு சுட்ட மாமிச வாசம் சுற்றுவட்டாரத்தில் பரவிக்கொண்டே இருந்தது. இறப்பு தவிர்க்க ஏலாததுதான். அதற்காக அந்த டொக்டருக்கு, அது இத்தனை கொடுமையானதாகவா இருக்க வேண்டும்?

அன்றிரவு அஸாம் அவனுடன் இருக்கவில்லை. உத்தியோக நிமித்தமாகக் கொழும்புக்குச் சென்றிருந்தான். மாலை அவன் கூடவே வழியனுப்ப ரயில்வே ஸ்டேசனுக்குச் சென்றிருந்தான். ஸ்டேசன் பரபரப்பாக இருந்தது. கொழும்பில் தான் தங்கப்போகும் நாட்களையும், புரோகிருமையும் அஸாம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அவைகளில் எதிலும் அவனது மனம் செல்லவில்லை. ஸ்டேசனில் நடமாடும் ஒவ்வொரு மனிதரும் தீப்பிடித்து எரிவதாகவும், மரண ஓலமிட்டு அலறுவதாகவுமே மனப்பிராந்தி இருந்தது. றுமுக்கு வந்ததும் பதட்டம் தீர்ந்தபாடில்லை. ரொம்ப நேரத்துக்குப் பின்னர் சாப்பிடாமலேயே தூங்கிப் போய்விட்டான்.

ஒருவன் வந்தான். கழுத்தில் தெலஸ்கோப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். தனது மனைவியைக் கண்டீர்களா எனப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். பரந்த புல்வெளி தோன்றியது. சிறுத்தைகளை சிங்கங்கள் குதறிக்கொண்டிருந்தன.

கொண்டிருந்தன. ஆண் சிங்கம், பெண் சிங்கம், கிழட்டுச் சிங்கம், பிரளட்போம் சிங்கம், கசிப்புச் சிங்கம் இத்தியாதி. பொல்லும் தடியுடனும் கும்பலொன்று வந்தது. அவன் மீது மிக மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கியது. அவன் சாக்குரல் இட்டு அழுதான். உயிர் பிரிந்து கண் சொருகிக்கொள்ளும் தறுவாயில் ஊரில் இருந்து அவனது மனைவி கண் எட்டிய தூரத்தில் ஓடி வந்துகொண்டிருந்தாள். இரு கைகளிலும் அவன் முகத்தை ஏந்தி முத்த மிட்டாள். திடீரென எழுந்து கொண்டான். கால்களிரண்டிலும் ஈ ர க் கோ டி டு வ த னை உணர்ந்துகொண்டான். கவிட்சைப் போட்டதும் விளக்கு எரியவில்லை. பயம் அவனை கௌவிக்கொண்டது. மிக நிதானமாக முனையைத் தடவியபோது விளக்கு எரிந்தது. அறையின் கிழக்கு மூலை சீற்றிடுக்கில் கருஞ்சாரை வெளியே இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதற்குப்பின் அவன் தூங்கவே இல்லை. ஒவ்வோர் இரவும் கருஞ்சாரைகளும், தீவட்டிகளும், பிணவாடையுமாக இருந்தான்.

அரியரெத்தினத்திற்கு ஊருக்கு இடமாற்றம் கிடைத்தபோது மகிழ்ச்சி என்றாலும் அவனுக்குப் பொறுத்துக்கொள்ளமுடியவில்லை தான். பிணக்காட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க அவன் மனது துளியும் விரும்பவில்லை. அரியம் போன கையோடு அவனும் ஊரோடு போயிருப்பான் திருமணம் மட்டும் செய்து கொள்ளாதிருந்தால்.

சாங்கமான மாப்பிள்ளை என்பதிலும் பார்க்க, பார்க்கிற வங்கி உத்தியோகம் அவனுக்குப் பெண் கொடுக்கப் போதுமானதாக இருந்தது. பலரைத் திருப்திப்படுத்த திருமணம் செய்யப்போய் வில்லங்கத்தில் மாட்டிக்கொண்டதைத் தவிர வேறென்றும் அவனுக்கு மிஞ்சவில்லை. பெண் வீட்டார் அள்ளி வீசிய வார்த்தை ஜாலத்தை எண்ணி விசனப்பட்டான். தன்னால் முடியும்... அடுத்த வாரமே செய்து தருவேன்..... எம்பிகிம்பி தேவையில்லை..... நான் இங்கிருந்தபடியே கட்டளையைப் பிறப்பிக்கச் செய்வேன்... என குளிர் தேசமொன்றில் இருந்துகொண்டு அவனது இடமாற்ற விடயமாக மனைவியின் சகோதரன் எழுதும் கடிதங்களில் அர்த்தமில்லை என உணர அவனுக்கு மிக்க நாளெடுத்தது. மனைவியின் சகோதரன் International Diplomat Service இல் இருப்பவன் என்பதை மிக நாகுக்காகச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் விடுமுறை ஒன்றின்போது ஊரில் வந்திருந்த சமயம் மிக அருவருப்பாக நடந்து கொண்டான், என்பதிலும் பார்க்க நடக்கப் பண்ணப்பட்டான் என்பதே பொருத்தம். தம்பி, எனது மூத்த பொடியனுக்கு உடம்பு சரியில்லை..... மனைவி வீட்டுக்குத் தூரமாகி இத்தனை நாள்..... எனக்கு அரையெல்லாம் கிரந்திக்கடி போன்ற கடிதங்களுக்குச் சன்மானமாக இரண்டாயிரமோ, ஐயாயிரமோ டிராப்டுகளாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் தூரத்து உறவுக்கார சகோதரன் ஒருவனின் மூளை குளிர் தேச சகோதரனுக்குப் பின்னால் இருப்பதைக் கண்டுகொள்ள பல மாதங்கள் எடுத்தது அவனுக்கு. அவனது கைகளை யாரோ கட்டிவிட்டார்கள். கையை உயர்த்தும்போது கால் தடக்கிக் கொள்கிறது. இடமாற்றம் மட்டும் கிடைத்திருந்தால் அவன் படும் அவஸ்தைகளில் அரைவாசியேனும் நிச்சயம் குறைந்திருக்கும்.

கல்யாணம் செய்த ஆரம்ப நாட்களில் வாரத்துக்கொரு தடவை ஊருக்கு எப்படியும் போய்விடுவான். லீவு கிடைக்காத நாட்களில் வெள்ளிக் கிழமை வேலை முடிந்து மொனராகலை போகும் கடைசி பஸ்ஸை பிடித்து, இரவு எட்டு, எட்டரை அளவில் மொனராகலை சென்றுவிடலாம். இரவு சாப்பிட்டுவிட்டு கையூம் முதலாளியின் கடையில் வருகின்ற அம்பாரை பஸ் 12.30 மணி அளவில் கையூம் முதலாளியின் கடைக்கு முன்னால் நிற்கும்போது ஏறிக்கொள்ளலாம். 4.30க்கு அம்பாரையை அடைந்து விடிய 7.35 அளவில் மனைவியுடன் தேனீர் பருகலாம். பிரியத்தை மட்டுமே தர முடிந்தவளாக இருக்கிற மனைவியின் துணை தூக்க மயக்கத்தை அப்படியே போக்கிவிடும். இந்தவிதமான பயணத்தில் சியம்பலாண்டுவை சந்தியில் சோதனை போடும் படை வீரர்களின் தொந்தரவுகளை மறந்தாலும் மனைவியின் தூரத்து சகோதரனை மறக்கவே முடியாது, துப்பாக்கி சுமந்த தோள்களுடன் அவன் மனதுள் நின்று கொண்டே இருக்கிறான்.

வாழ்க்கை ஒரு மூடு மந்திரந்தானோ? மூளை பலம் மிக்கவர்களுக்கு மட்டுமே அது லாயக் கானது என்பதனை அவன் அண்மைக் காலமாக உணரத்தலைப்பட்டிருக்கிறான். காலம் கடந்த ஞானோதயம் என்பதா? அல்லது படிப்பினை என்பதா? எதுவானாலும் அவன் பல துயர்களுக்கும், இடர்களுக்கும் பட்டுவிட்டான். வீட்டார் புது வீட்டுக்கு குடிபோன

பின்னர் யாரும்ற்ற தனிமையில் நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக, தலையணையில் முகம் புதைத்து அவன் உருவம் நிறைந்துபோன மனத்தின ளாய் இருக்கும் மனைவியை எண்ணி பெரிதும் துக்கித்தான். தலைப்பிள்ளை பெறும் வரையி லாவது அவளோடு இருங்கள் என்ற அவனது வேண்டுகோளை பெண் வீட்டார் ஆரம்பத் தில் ஏற்றுக்கொண்டே இருந்தார்கள். குளிர் தேசச் சகோதரன் வரும் வரைக்கும் இவ னுக்கு விஸ்வாசமானவர்களாகவே பெண் வீட்டார் இருந்தனர். சகோதரனது வருகை கர்ப்பிணிச் சகோ தரியை தனிமையாக்கி விட்டு புதுவீடு போக வைத்ததில் எந்தவித நியாயத்தையும் அவன் காணவில்லை. புதிய ஜீவனொன்றைச் சுமந்து கொண்டிருப்பவர் களுக்கு காட்டவேண்டிய அன்பும் கொடுக்க வேண்டிய அரவணைப்பும் தன்னைப்போலவே தனது மனைவிக்கும் இல்லையென்றான போது அவனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. 83 ஆடி மாத மணிதர்களுக்கும் இவர்களுக் கும் வித்தியாசத்தை அவனால் காண முடிய வில்லை. இத்தனை துயரத் திலும் பிள்ளை பெறும் தறுவாயிலாவது அவனது அணைப்பு மனைவிக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்பதில் அவனுக்கு ஆசை மிகுதியாகவே இருந்தது. அதற்காகப் பெரிதும் முயற்சித்தவனாகவே இருந்தான். அவன் நினைத்து எது நடந்திருக் கிறது இதுவரை?

நேற்றுக் கவுண்டரில் இருந்தபோது அந் தச் செய்தி கிடைத்தது. ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறதாம். உடனே சென்று குழந் தையைக் காணவேண்டும் போலாகி விட் டான். மனேஜர் வந்து கஸ்ரமர் காத்து நிற்கிறார்கள் எனச் சொல்லும் வரை ஊரில் குழந்தையிடமே இருந்தான். இந்தச் செய்தி கேட்டு அலுவலகத்தில் அவனுடைய பிரிய மிளி ஆனந்தப்பட்டான். அந்தச் சந்தோஷம் டொபி பக்கெட்டாக அலுவலக நண்பர் களிடம் இனித்துக் கொண்டிருந்தது. மனே ஜரும் சிரித்துப் பேசிவிட்டு அவனது சந்தோ ஷத்தில் பங்கு கொண்டவனாகவே இருந்தான். அது மனேஜர் மீது நம்பிக்கை வைக்கப் போதுமானதாக இருந்தது அவனுக்கு.

செய்தி கிடைத்தது வியாழக்கிழமை. வெள்ளியும் வேலை செய்து ஏற்கனவே விண் ணப்பித்த மூன்று மாதச் சம்பளக் கடனைப் பெற்றுக்கொண்டு, இரண்டு நாள் லீவு போட்டுவிட்டுச் சென்றால் புதன் கிழமை வேலைக்குத் திரும்பிவிடலாம் என்பது அவன் திட்டம். அது தவிடுபொடியாகிவிட்டது.

லீவு தர மறுத்த மனேஜர் கடன் தரவும் மறுத்துவிட்டான். அரியஸ் வேலை நிறைய இருக்குதாம். அடுத்த வாரம் முழுவதும் நின்று போகட்டாம். கடனை யாவது தந்திருந்தால் No Pay லீவிலாவது வீட்டுக்குப் போகலாம். அது மனேஜருக்குத் தெரியும். பணத்தை வைத்து அவனை மடக்க லாம் என நினைத்துவிட்டான். ஆரம்பத்தில் நிதானமாகவே இருக்க முடிந்தது அவனுக்கு. நேரம் செல்லச்செல்ல ஆவேசப்பட்டான். லெஜரை மனேஜரின் முகத்தில் வீசி விட்டது மல்லாமல் கூடவே இராஜினாமாக் கடிதத் தினையும் விட்டெறிந்தான்.

எல்லாம் முடிந்தாகிவிட்டது. குழந் தைக்கு சவர்க்காரம், ஓடிசுலோன், உடுப்பு சகிதமாய் பெட்டி சுமந்துகொண்டு வரும் கணவரின் சந்தோச முகம் மனைவிக்குத் தோன்றிக் கொண்டிருக்கக்கூடும். எதற்கும் கலங்காத கண்கள் இன்று துளிர்ந்தே விட் டன. அறையை அடைந்து தூக்க மயக்கத் தில் ஆழ்ந்து போனான்.

வழமையைவிட அதிகமாகத் தூங்கிவிட் டான். ஜன்னலைத் திறந்தபோது ஜூனியஸ் மலர்களும். பாபடாஸ் மலர்களும் அவனைக் குளிர்வித்தன. அவைகளுக்குத் தண்ணீர் விட் டுக்கொண்டிருந்த அவளது “என்ன நேரத் தோட வேலையால” என்ற குரல் கேட்ட தும் விஷயத்தைச் சொன்னான். அவள் மகிழ்ச்சிக்கடலில் குதித்தாள். கூடவே அழு தும் விட்டாள். வேலையை இராஜினாமாச் செய்ததையா அல்லது பதுனையை விட்டுப் போகப்போகிறானே என்பதனையிட்டா அவள் அழுகிறாள் என அவனால் உணர முடியவில்லை. அவளது உணர்வுகளில் எதனைத்தான் அவன் இதற்கு முன்னர் புரிந்துள்ளான்.

ரூபா 500/- அவள் தந்தபோது அவனால் தட்ட முடியவில்லை. பேக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு அவளது முகத்தைப் பார்க்காமலே வந்துவிட்டான். ஏற்படியில் இருந்த வண் ணம் நாடிக்கு வலது கையை முட்டுக்கொடுக் கும் அவளது தோற்றம் நிறைந்த மனத்தின னாக இருக்கிறவனுக்கு இப்போது அவசியப்பட வில்லை. அம்பாரையை நோக்கி 80ம் இலக்க றாட் பஸ் ஆயத்தமாக இருந்தது. ஏறிக் கொண்டான். இன்னும் ஏழு மணித்தியாலங் களில் வீட்டை அடைந்து விடலாம். குழந்தை பிறந்த சந்தோசத்தில் வேலையை இராஜினா மாச் செய்துவிட்ட விடயம் அமிழ்ந்தே போய் விட வேண்டுமென்று மனதுள் அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டே இருந்தான். □

காத்திருத்தல்

நான் நினைத்தால்
படுப்பேன்
எழும்புவேன்
உங்களைக் கண்டால்
சிரிப்பேன்
சில நேரம்
உம்மென்று போவேன்.

காதுக்குள்
கோழி இறகு விட்டுக்குடைந்து
அற்ப சுகம் காண்பேன்.

தனிமையில்
உம்மென்று இருப்பேன்
எனக்குள் நான் சில நேரம்
கரைந்து போவேன்.

நீங்கள் வாருங்கள்
நீங்கள் வாருங்கள்
சரி
நீங்கள் போய் வாருங்கள்

உங்கள் எல்லோருக்கும்
புன்முறுவல் புரிவேன்

என்னை வெறுப்பவர்கள் கண்டு
விம்முவேன்
என்னை நேசிப்பவர்கள் கண்டு
ஆயிரம் தரம் நன்றி சொல்வேன்

நான் இந்தப் பூமியில்
இருந்த காலத்தில் இருந்தவர்கள்
என்றோடு கதைத்தவர்கள்
என்றோடு சிரித்தவர்கள்
எனது பூனைக்குட்டிகள்
எனது பூக்கன்றுகள்

நான் நடந்த பாதை
நான் அமர்ந்த மண்
எனது பால்ய நண்பர்கள்
பஸ் பிரயாணத்தில்
என்றோடு இருந்தவன்

எல்லோருக்கும் நான் சோபனம் சொல்வேன்

என் உடல் முழுதும் முட்களாய்
அசிங்கத்தனம் முளைக்கும்
நான் அசைந்த அசைவில்
உங்களுக்கும் குத்தி இருக்கலாம்

எனது வெறுக்கென்ற செயல்கள்
முகத்தை நோக்காத கூச்சம்
எதிலுமே இரண்டுமனம்
ரயில் தண்டவாளம் நெடுக
நடந்து திரியும் மடத்தனம்

கோபம், பழிவாங்கும் பதற்றம்
என்னுள்ளே எழுந்து என்னை விழுங்கும்
ஆசை உணர்வுகள்
எல்லாம் மீறி

ஒரு பூவாகிப் பார்க்க ஆசை
பூ மலர்ந்து வாட
நீ வந்து மிதித்து பூமியிலே தேய்க்க

இந்தச் சந்தியில்
இன்னும் சில காலம்
தலையைச் சொறிந்து குந்திக்கிடப்பேன்.

இப்படிச் செய்துபார்.....

பட்டை பட்டையாய் கழற்று
இதுவரை பட்ட இன்னல் பட்டைகளை
கழற்று

நேற்றைய வடுவை வெட்டி
நெருப்பில் எறி
பின் நீராடு

காலையிலும் மாலையிலும்
நீராடு
பகலில்
மருதமரக் குளக்கட்டில் போய்ப்படு

மாட்டை ரசி
மரக்கொப்பை ரசி
ஆற்று வாழைப் பூவில் போய்
அமர்ந்திரு

சூரியன் உச்சிக்கு வரும்போது
கிண்ணங்காயைக் கரைத்து
சீனி போட்டுக்குடி

சில்லுறுச் சத்தத்தைக் கேள்
உன் மனக் கவிதைகளை
மொழி பெயர்க்கும் கேள்

எவனாவது கூப்பிட்டுத் தொலைக்கட்டும்
எந்த முண்டமாவது
எனைப் பார்த்து சிரிக்காமல்
உம்மென்று போகட்டும்

நாய்க்கு நடு ரோட்டில்
என்ன வேலை
சூரிய நெருப்புச் சட்டி
சரியாய்த் தலைக்கு மேலே.

பூரணையும் நன்று
மறு புறத்தில்
அமாவாசையும் நன்று

பூரணையன்று போய்
கடல் மண்ணில் போய்ப்படுத்து
சிரி.

அமாவாசையன்றும்
அதே இடத்தில் போய்
ஆறுதலாய், நிம்மதியாய்
அழுது சுகம் காணு.

நீண்ட அங்கிக் காரனை

நம்பாதே
வெள்ளை நெஷனல் காரனை
நம்பாதே
முகத்தில் நிறைய பருக்கள் உள்ளவனை
வடுக்கள் உள்ளவனை
நம்பாதே.

நன்றி மறந்தவனுக்கு
காறி ஒரு தரம் துப்பு
முகம் முழுதும் நனை.

பாவலனையும் நாவலனையும்
புலவனையும் பழி
இதயத்தை இருட்கரங்கமாக்கிவிட்டு
அன்பை மட்டும் அடைமொழியாய்
கொண்டவனை
பேயன் என்று சிரி.

பூனைக்குச் சோற்றை
பேப்பரில் வைக்காதே
பீங்கானில் வை

முள்ளோடு பிறந்த ரோசாவை
பாராட்டு
மன மண்டபத்தில்
கௌரவக் கூட்டம் போட்டு
கவிதை படி.

உன்னை மறந்த நண்பனை
மனவெளியில் இருந்து
எங்கோ தொலைவில் தூக்கி எறி

மலரே, என்னும் பாட்டை
இன்னும் ஒருதரம்
போட்டுக்கேள்

போய்க் குப்புறப் படு
தலையணையை அணை

பகல் முணுக்கும் நாலுக்கும்
இடையில் உறங்கு
பின்னர்
நன்னூரி போட்டு தேநீர் குடி.

மலையாள சினிமா மீண்டும் தேசிய விருதுகளை அறுவடை செய்துள்ளது. 1988 இல் எட்டு தேசிய விருதுகளைத் தேடிக்கொடுத்த தன் மூலம் இத்தேட்டம் கை வந்துள்ளது. மிகச் சிறந்த Feature Film ஆகவும் மிகச் சிறந்த குழந்தைகள் படமாகவும் கூட மலையாளப் படங்களே தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சிறந்த படத்துக்கான தங்கத்தாமரை விருது உட்பட நாலு பரிசுகள் ஷாஜி இயக்கிய பிறவிக்குக் கிடைத்துள்ளது. சிறந்த இயக்குநர், சிறந்த நடிகர், சிறந்த ஒலிப்பதிவாளர் என்போருக்கான விருதுகளும் பிறவியோடு சம்பந்தப்பட்ட கலைஞர்களுக்கே கிடைத்துள்ளன. பிறவியில் தந்தை வேடமேற்று நடத்த பிரேம்ஜி சிறந்த நடிகராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். எண்பத்தொரு வயதான இவரின் உன்னதமான நடப்பு பாரத் பட்டத்தை இவருக்குத் தேடிக்கொடுத்துள்ளது. இவ்வாறாக ஷாஜியின் கன்னிப்படைப்பான பிறவி தேசிய மட்டத்தில் நாலு விருதுகளைப் பெற்றுக்கொடுத்துள்ளது.

மலையாள சினிமா வரலாற்றில் சுயம் வரம் குறிப்பிட்ட ஓர் ஆண்டின் சிறந்த படமாகவும் அதனை இயக்கியவர் அதேயாண்டின் சிறந்த இயக்குநராகவும் தெரிவுசெய்யப்பட்டது பலருக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். சுயம் வரத்துக்குப் பிறகு இப்போது பிறவி. இவ்வாண்டின் சிறந்த படமான பிறவியை இயக்கியவரே இவ்வாண்டின் சிறந்த இயக்குநராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டது ஒரு விடயத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. சிறந்த இயக்குநர் இயக்கும் படம் சிறந்த படமாக இருக்கும் என்பதே அது.

சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற இயக்குநர்களாகிய மிருணாள் சென், அரவிந்தன் ஆகியோரின் படங்களுடன் போட்டிபோட்டே பிறவி

முதற் பரிசைப் பெற்றுள்ளது. வெளிநாட்டாரது கவனத்தைக் கவர்ந்த மீராநாயருடைய 'சலாம் பொம்பே' என்ற படமும் பிறவியுடன் போட்டிபோட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மாநில மட்டத்தில் நடந்த போட்டியில் இரண்டாமிடத்தைப் பெற்ற 'பிறவி' தேசிய மட்டத்தில் முதற் பரிசைத் தட்டிக்கொண்டதையும், மாநில மட்டத்தில் முதற் பரிசு பெற்ற 'ஒரே தாவல் பட்சிகள்' என்ற மலையாளப் படம் தேசியப் போட்டியின் முதற் சுற்றிலேயே நிராகரிக்கப்பட்டதையும் இங்கு சொல்லியாக வேண்டும். இவ்வாறான சம்பவங்கள் மலையாள சினிமாவுக்குப் புதிதல்ல. அடூர் கோபாலகிருஷ்ணன் இயக்கிய 'சுயம்வரத்' துக்கு மாநில விருது கிடைக்காததையும் அதேவேளை தேசிய விருது கிடைத்ததையும் நாம் ஞாபகத்திற்கொள்ளவேண்டும்.

பிறவியின் ஒலிப்பதிவாளரான கிருஷ்ணன் உண்ணிக்கு சிறந்த ஒலிப்பதிவாளருக்குரிய விருது கிடைத்துள்ளது. டெனிஸ் ஜோசப் இயக்கிய 'மனு அங்கிள்' சிறந்த குழந்தைகள் படமாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. ஓ. என். வி. குருப்பு சிறந்த பாடலாசிரியருக்கான விருதை 'வைஷாலி' என்ற படத்தின் பாடல்களுக்காகப் பெற்றுள்ளார். சிறந்த பாடகிக்கான பரிசு அதே படத்திற்குப் பாடிய சித்ராவுக்குக் கிடைத்துள்ளது. 'இந்திர நீலி மயோலும்...' என்ற பாட்டு சித்ராவுக்கு மீண்டும் தேசிய விருதைத் தேடிக்கொடுத்துள்ளது. இந்தியாவின் பிராந்திய மொழிகளில் வெளிவந்த சிறந்த படத்துக்கான தேசிய விருதைக் கே. வி. குமாரனின் 'ருக்மணி' பெற்றுக் கொண்டுள்ளது.

ஷாஜிக்கும், மலையாள சினிமாவுக்கும் கிடைத்த இத்தகைய தேசிய விருதுகள் புதிய இயக்குநர்களுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தை அளித்துள்ளது.

(மலையாள சினிமா இதழான சலகித்ரத்திலிருந்து)

அலரிப்பூக்களை பையனொருவன் பொறுக்
கிக்கொண்டிருக்கிறான். அடுத்து அழுவதா
சிரிப்பதா என்று வாயைப்பிதுக்கி வைத்துக்
கொண்டிருக்கும் குழந்தையொன்றை இடுக்
கியவாறே ஒரு சிறுமி. உதடுகளில் வரட்சி
ஓவியங்களை வரையும் கச்சான் காற்று.

ஐந்தடிக்கு சற்றுக் கூடிய உயரம்.
தளர்ந்துபோன சிற்பி தீட்டிய வண்ணங்
களுடன் துக்கமாகவோ சந்தோஷமாகவோ
பார்த்த பார்வை.

இது மூன்று வருடங்களுக்கு முன் சந்
தித்தபோது -

நாய்கள் ஓலமிடும், ஊரடங்குச் சட்டம்
தளர்த்தப்படாத, மழைத் திவலைகள் வாழை
யிலையொன்றிலிருந்து பொட்டுபொட்டாக
விழும் சப்தம் கேட்கும் இரவொன்றில் நடப்
பது கஷ்டம் போலத் தெரிந்தது.

அரைக் காற்சட்டையுடனும், பொத்
தான்கள் பூட்டப்படாத மேற்சட்டையுட
னும், கையில் இரண்டு கொப்பிகள் அனேக
மான வேளைகளில் நிரம்பாத வயிற்றுடனும்
இந்தப் பையன் மிதித்த வீதிக்கு இப்போ
என்ன நேர்ந்துவிட்டது?

காத்திராப் பிரகாரமாய் திரு. கே. எம்.
மீருசாஹிபோ, அவருடைய பாரியாரோ,
தம்பிமார்களோ இந்த வீதிக்கு குடியிருக்க
ஆசையுடன் இருக்கவில்லை. அதனால் கிராம
சபையாரோ பட்டாளங்களோ இந்த வீதியை
படத்திலிருந்து அகற்றக்கூடிய நிலைக்கு சற்று
முன்னால் இருந்தார்கள். சே! தனிமை அபத்த
மான சிந்தனைகளை அல்லவா கொண்டுவந்து
சேர்த்துவிடுகிறது.

பார்க்கும் ஒருவன் ஓர் அபூர்வமான
காட்சியைக் கண்டதாக நாளை ஊரெங்கும்
சொல்லித்திரியக்கூடும். நல்ல வேளையாக
காரில் வரவில்லையா, 'எங்கு போகிறீர்கள்'
இப்படி அர்த்தமில்லாமலோ சிலவேளை முட்
டாள்தனமாகவோ கேள்விகள் கேட்கக்கூடிய
ஆட்கள் எல்லாம் தூங்கப்போய் விட்டார்
கள்.

நடப்பதென்பது சிலவேளைகளில் எவ்

ஒரு பகலும்

தொடர்ந்த இரவும்

எம். எம். நௌஷாத்

வளவு கஷ்டமான காரியமாகிப் போய்விடுகின்றது. 'அபாயம்', 'வேலை நடக்கிறது. கவனம்' இப்படி சிவப்புப் பலகைகள் பொருத்தப்படாத இதேமாதிரி மழைபெய்த பகலொன்றில் பள்ளமொன்றில் விழுந்து காலை உடைத்துக்கொண்டதும் நினைவுக்கு வந்தது.

முத்தம்மாவுக்காக கடிதம் எழுதும் அந்தச் சிறுமி இவ்வேளை 'அன்புள்ள பேரன்' என்று ஆரம்பித்திருக்கக்கூடும். நான் வருவேனென்பதை சற்றும் எதிர்பார்க்காத நிலையில்.

அவளின் கடிதங்கள் மனசில் இருக்கின்ற நிலைமைகளைப் பொறுத்து சுவாரஸியமாகவே இருக்கும். ஆனால் எல்லாம், சுவாத்தியம் ஒத்துக்கொள்ளாது, அங்கு உன்னோடு வந்து இருக்க முடியாது. என்றோ, இங்கேயே கடைசிவரை இருந்து மௌத்தாக விருப்பம் என்றோ முடிந்திருக்கும். பதிலே இல்லாமற் போகக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. சிறுமி புல் பிடுங்கப்போகின்ற காலங்களில்.

அவ கிணற்றடியில் விழுந்தாள். அன்று காய்ச்சலாயிருந்திருக்கவேண்டும் முழங்கையில் சின்னதொரு உராய்ப்புக்காயம். நடக்கமுடியாமல் இரண்டோ மூன்று வாரங்கள். அதைப் பற்றி கட்டாயம் விசாரிக்கவேண்டும். என்ன அசட்டுத்தனம்! மூன்று வருடங்கள் முடிந்த வேளையில். அதற்குப் பிறகும் எத்தனையோ காயங்களையும் தழும்புகளையும் அவ சந்தித்திருக்கக்கூடும். அவற்றையெல்லாம் ஞாபகம் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

வெற்றிலை உரலில் வெற்றிலை இடிக்கும் 'டிக்கடி' ஒலியைத்தவிர மற்றப்படி இருளைக் குலைக்காத அமைதி. இந்த சம்பிரதாயபூர்வமான பிஸ்கட் பக்கட்டைவிட வெற்றிலையோ பாக்கையோ கொண்டு வந்திருப்பின் பெறுமதியான ஒரு பரிசாக இருந்திருக்கும் போல் தோன்றிற்று.

தம்பி வருகிறான். ஒரு சின்ன வித்தை காட்டப் போகிறேன். விரலை உரலுக்குள் போட்ட பின்புதான் அது சாத்தியமாகும். இடிக்கிறேன்; இடிக்கிறேன். சேவல்கள் சிறகடித்துப் பறக்கிற அளவுக்கு கதறல். இரத்தம் சொட்டுகிறது. முற்றத்திலிருந்த முருங்கை மரத்தில் கட்டிவைக்கப்படுகிறேன். முதுகுத்தோல் உரிய உரிய....

அதே உரல்தான். ஓரங்கள்தான் சற்று தேய்ந்து போயிருக்கின்றன.

"அவளுக்கு ஒரு கெழமயா காச்சல். இப்பதான் ஒலுப்பம் ரெஸ்ட் எடுக்கிறது. அவவும் வாற வாறெண்டுதான் துடிச்சுக்கொண்டிருந்தவ. நான்தான் பயணம் ஓடும்புக்காகாது என்று சொல்லி தடுத்திட்டன். அடுத்த முற கட்டாயம் அவவ....."

என்ன மேல்முச்சு, கீழ்முச்சு வாங்க, முழங்காற் சில்லு தகர்க்கப்பட்ட குற்றவாளி பொலிஸ்காரனிடம் அளிக்கும் வாக்குமூலம் போல்.

"புள்ளயள் எல்லாம் சொகமா இரிக்காங்களா?"

"ஓ!"

"இளையவனுக்கு பல்லு மொளச்சிட்னா?"

"ஓ!"

"ம்... நானும்தான் பல்லுக் கொளுக்கட்ட அவிச்சுக்குடுக்க வேனுமெண்டு ஆசப் பட்டுக்கொண்டிருந்தன்... அல்லாட விதி... அய்சரி, மூத்தவன பள்ளிக்கு சேத்தாச்சா..?"

"ஓ!"

"எளையவன் ஒலுப்பம் கக்கிசம் தாருன் போல..."

"ஓ இரிக்கேலா..."

தொலைக்காட்சியில் போகும் அந்த ஆங்கில விளம்பரமும் இப்படித்தான்.

"ஏன் கவலையாக இருக்கிறீர்கள்?"

"....."

"என்ன வென்றுதான் சொல்லுங்களேன்"

"நம்முடைய வியாபாரம் மந்தமாகிவிட்டது. என்ன செய்வதென்றுதான் புரியவில்லை"

"விளம்பரம் செய்துபார்த்தால்என்ன?"

"எத்தனையோ செய்தாகிவிட்டது. விளைவுதான் பூச்சியம்"

"நம்முடைய தொலைக்காட்சியில் செய்தீர்களா?"

"ஓ! அதைநான் நினைத்துப்பார்க்கவேயில்லை"

"...அதில் ஒருமுறை செய்துபார்ப்போம்"

அசவில் பாய்கள் குறைந்திருப்பதைத் தவிர அவ்வளவு மாற்றங்கள் இல்லை. அதே இடத்தில் அந்தக் காலுடைந்த கதிரை. புகை மூடிய கூரை. மூச்சுமட்டும் திணைப்பார்க்கிறது. சற்றுமுன்னர் சமைத்துவிட்டு அடுப்பை அணைக்க மறந்திருக்கக்கூடும்.

இளையவன் இந்த வேளை பூச்சாடியை உடைத்திருப்பான். கடையெல்லாம் ஏறி இறங்கி போனவாரம் வாங்கியது. அவன் இவை சார்ந்தவைகளை வாரம் தவறாமல் உடைப்பதே ஓர் அற்புதமான கவிதை.

முதலில் அதிலுள்ள பூக்களோ, இலைகளோ எண்ணப்படும். முந்தி வாங்கியதைப் போல் இது அழகாக இல்லையே என்று முகத்தைச் சுளிப்பான். அடுத்த கேள்வி, எவ்வளவு விலை, திடீரென்று ஒரு சப்தம் கேட்கும். அந்த நேரம் அவன் உம்மா குளிர்சாதனப் பெட்டியில் மூன்று நாட்களுக்கு முன் வைத்த இறைச்சியை எடுத்துக்கொண்டிருப்பான். போய் பார்த்தால் இவன் சினுங்கிக் கொண்டோ சினுங்குவது போலவோ நிற்பான்.

இந்நேரம் — அப்படி நடந்திருக்கும் பட்சத்தில் — முதுகில் இரண்டு வைத்துவிட்டு தமிழில் ஏசிக்கொண்டிருப்பான். ‘சனியன், நாசமத்து போறவனே’ என்று சொல்வதற்கு ஆங்கிலத்தைவிட தமிழ் எவ்வளவு வசதியாக இருக்கிறது.

சப்பாத்து வாங்கக் கேட்டு அடம்பிடிக்கிறேன். உம்மா திடுக்கிட்டு. அடிக்கடி அந்த முருங்கை மரத்தையும், வாப்பா பிரம்போடு நிற்கும் தோற்றத்தையும் ஞாபகப்படுத்தியும் நான் பணியி மறுக்கிறேன்.

மூத்தம்மா எங்கோ ஒளித்துவைத்த உண்டியலை உடைக்கிறா. காசுகள் கொட்டுகின்றன. நாளை நூல் பூப்போல சிரிக்கிறேன். எண்ணப்படுகின்றன. நான் பரிதாபமாக நோக்கப்படுகிறேன். சப்பாத்து வாங்கப் போதாதாம். இன்னும் ஒரு வாரத்தில் வாங்கித்தருவதாக சமாதானம் கூறப்படுகிறது. அந்தச் சப்பாத்து வாங்கப்படவேயில்லை.

ஒன்று பெரிது ஒன்று சிறிதான அந்தப் பழைய செருப்பு. காதுகள் அறுந்துவிடும்

போதெல்லாம் — ஆசிரியருக்கு சிகரட் வாங்கப்போகும் பள்ளிக்கூடப் பெயனின் ஆர்வத்துடன் அந்தப் பூமரத்து சந்திக்கு கொண்டு போய் - நல்ல பெயரோடு ஐந்து சதமோ பத்து சதமோ கூலி. மூலையில் அதே பழைய கதை.

“மூத்தம்மா செருப்பு அறுந்துபோய் கெடக்கென்ன. புதிச ஒண்டு வாங்கித் தரட்டா?”

“வேணு மனே. அது போதும். இப்ப முன்னயப்போல அடிக்கடி வெளிய போறதுக்கும் ஒண்ணு”

இது என்ன அர்த்தமேயில்லாத கேள்வியும் பதிலும். இதையெல்லாம் விசாரிக்கத் தானே இவ்வளவு தூரம்! இயல்பாயிருப்பதாக காட்டிக் கொள்வது எவ்வளவு சிரமமான காரியமாயிருக்கிறது.

மின் விளக்குகள் சூழ்ந்த உலகம் - கவலைகளேயற்ற சாம்ராஜ்யம். கவலைகள் மறக்க Take it easy என்று சொல்லியோ ‘ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லியோ சமாளித்துவிட முடியும். மனதில் ஓட்டாத படமொன்றைப் பார்த்து ‘இது ஒரு பார்க்க வேண்டிய படம்’ என்று போலி சிபார்சு செய்து கொண்டோ மற்றவர்களோடு சேர்ந்து ஆஹா’ ஒஹோ என்று தலையாட்டியோ ஒன்றும் முடியாவிட்டால் தூக்கமாதிரையொன்றை போட்ட பின் நித்திரை விழித்தோ - இந்த குப்பி விளக்கு சிரிக்கும் இருளுக்குள் எவ்வளவு கவலைகள் முளைத்து விடுகின்றன.

“மூணுமாசமா உடம்புக்கு ஒலுப்பம் வருத்தம்... கொள்ளையா நேரம் பேசி இரிக்க ஒண்ணு... மூச் செடுக்கிறதே பெரிய கச்சிசம்... ஆசுபத்திரியில மருந்தெடுத்த... அப்பயும் சொகத்த காணல்ல”

ஏன் பேசாமல் இருக்கிறேன்? இடைமறித்து எத்தனை கேள்விகள் கேட்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். துப்பறியும் கதை. புதிர் அவிழ்க்கப்படும் கட்டம். கடைசி மூச்சாக இருக்கக்கூடும் என்று ஒவ்வொரு மூச்சும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

சட்டென்று நான் கூரையிலிருந்து குதிக்கிறேன். ‘பயப்படாதீர்கள்! என்னுடைய நண்பனும் ஒரு நல்ல டொக்டர்தான். எந்த

வருத்தத்தையும் இலேசாக்கி விடுவான். என் களைச் சுழற்றுகிறேன். அம்புலன்ஸ் வருகிறது. மூத்தம்மா ஏற்றப்படுகிறா. இதுதான் நான் எதிர்பார்த்திருப்பதா?

நெஞ்சைத் தொடாத வார்த்தைகளைப் பேசிப்பேசி நெஞ்சைத்தொடும் விஷயங்களை வார்த்தைகளுக்கு கொண்டு வர இயலாமல் திண்டாடும் ஒரு நாடக நடிகன் கண்முன்னே தோன்றி பரிதாப விழிகளால் கெஞ்சுகிறான்.

‘தமிழே, உன் வார்த்தைகள் எங்கே?’ ‘இதயமே, உன் உணர்வுகள் எங்கே’ அவன் இந்தவேளை பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலம் படிப் பித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடும். C, A, T - CAT. He is my father - அவர் என்னுடைய தந்தை. மூத்தம்மாவுக்கு Grandma என்று என் பிள்ளைகள் சொன்னால் விளங்கிக்கொள் ளுமா மாட்டாதா என்ற கவலைகள் இல்லை. உண்ணுவது உறங்குவதுபோல் அவளுக்கு English.

மூத்தம்மா இருப்பது இன்னும் முடிக்கப் படாத ஒரு பாயொன்றில். இரண்டு பாய் சளை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவா. நான் வாங்கிக் கொடுப்பது போலவும் அவ சந்தோஷப்பட்டு முதுகில் தட்டிக்கொடுப்பதுபோலவும் — வகுப்பறைகளில் வருகிறமாதிரி ஒரு சின்னக் கனவு வந்துபோயிற்று

அவ ஏதோ சொல்லிச்சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறா. பழையகாலக் கதைகளை நினைவு படுத்துகிறவோ தெரியவில்லை. புரையேறும் வரை கதைகளைக் கேட்டுச்சிரித்த காலமெல்லாம் ஞாபகத்தில் இல்லாமல் போயிற்று.

ஆமைக்கும் முயலுக்கும் ஓட்டப்பந்தயம். அதுசரி, நான் வெகுதூரம் ஓடிவிட்டேனா இல்லை வெகுவாகப் பின்தங்கிவிட்டேனா?

‘பங்குபற்ற முடியாவிடின் தயவுசெய்து அறிவிக்கவும்’ என்ற படி ஒரு திருமண அழைப்பிதழ்.

‘பெரிதாக வெடிக்கும் சப்தம் கேட்ட தாகச் சொன்னார்கள். அந்தவேளை எங்கே போயிருந்தேன் என்று தெரியவில்லை. ஓடோ டிப் போகிறேன். நான் கற்பனை செய்த, என் உழைப்பில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட பாலம் துண்டு துண்டுகளாக. எண்ணிக்கையில்லாமல் பொருத்தப்பட்ட புரியாணிகளும், உருக்

குப் பாளங்களும் எங்கே? என் மனைவி தூரத் தில் நின்று கையசைக்கிறாள்; கெக்கலித்துச் சிரிக்கிறாள். நான் கோபத்துடன் தூரத்து கிறேன். அவளின் குதிரைப் பாய்ச்சலுக்கு நான் எங்கே? ஆமை.

பி. ப. 5.30. நெஞ்சுரலைகள் பொறியிய லாளருக்கு பொருத்தமான பகல் கனவு. இப்படி எனக்கென்றால் டொக்டரின் கனவில், நோயாளிகள் இரத்தவாந்தி எடுத்துச் சாவ தாகவோ, அரசியல்வாதியின் கனவில் கண் களைப் பிடுங்குவது போலவோ கால்களை உடைப்பது போலவோ வரக்கூடும்.

எப்படிப்பட்ட அழைப்பிதழாகவும் இருக் கட்டும். எத்தனையோ ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

நடப்பது எப்படி? மெல்ல மெல்ல கால் களைத் தூக்கி வைப்பதா? மனைவியின் சொற் படி - சப்பாத்தொலி கேட்க வேண்டும், சில வேளை கிறிச் என்றுகூட. கண்கள் வீச்சுடன் பார்க்கவேண்டும். தலையைத் திருப்பாமலே Good morning அல்லது Good evening. அந்தவேளை பஸ்தெரியாத மெல்லிய புன் னகை. ஒரு கை காற்சட்டைப் பையினுள்.

பிறகு ஆயத்தப்படுத்திய வசனங்கள் — வாழ்த்துக்கள். கண்ணாடி முன் நின்று — பேசும் போது விரல்களை எப்படி அபிநயிப்பது, மூக் குக் கண்ணாடியைச் சரிசெய்வது இப்படிப்பல.

இந்த உடைந்த பாலம் எல்லாவற்றை யும் கெடுத்துவிட்டது. உதவியாளன் என்ன செய்கிறானோ தெரியவில்லை. தனியாக விட்டு விட்டு வந்தது தப்பாகப்பட்டது.

இப்படித்தான் ஒருநாள் கட்டடம் ஒன்று ‘பைஸா’ கோபுரம்போல் சாய்ந்திருப்பதா கக் கனவு கண்டு, அன்று காய்ச்சல் வந்தது. சினேகிதனின் பிறந்ததின வைபவத்துக்கு போக முடியாத அளவுக்கு. பிறகு எத்தனை தரம் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டியதாயிற்று.

தூக்க மாத்திரை உட்கொள்ளும் சமயங் களில் இப்படியான கனவுகள் வந்துவிடுகின் றன.

பாலங்களும், கட்டடங்களும் நிஜமா கவே குண்டுவைத்துத் தகர்க்கப்படும் இந்த நாட்களில் கனவில் உடைந்த பாலத்தைப் பற்றி கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். முட்டாள்த!

(1947இல் இந்தியா பிரிவுபட்டதன் பின்பு வடஇந்தியப் பகுதிகளில் இடம்பெற்ற அதிகமான கலவரங்கள் ஒரே மாதிரியான நிகழ்வுகளையே கொண்டிருந்தன. அத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஒன்றில் அவ்விதமான நிகழ்ச்சிகளை — கொள்ளைகளை, கொலைகளை, ஆயுதப்பிரயோகங்களை — நேரிடையாகவே கண்டு அனுபவித்த சதாத் ஹஸன் மன்தோ என்னும் ஓர் உருதுப்படைப்பாளியின் பேனாச்சித்திரங்கள் இவை. சதாத் ஹஸன் மன்தோ (1912 - 55) உருதுமொழியின் நவீன சிறுகதையாசிரியர்களுள் ஒருவர். அவரது 'சியா ஹஷியே' என்ற உருது நூலிலிருந்து சில பகுதிகளை தனது 105வது இதழில் இந்திய சாஹித்ய அக்கடமியின் வெளியீடான *Indian Literature* பிரசுரித்தது. இவ் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை ஜெய்ரத்தன் செய்திருந்தார். ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிமாற்றம் செய்தவர் உமாவரதராஜன்)

சுமைகூலி

கொள்ளையடிப்பு முற்றுமுழுவதுமாய் எங்கும் ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆயுதங்களும் அங்கு வந்து சேர நிலைமை மேலும் குடுபிடித்துக்கொண்டது.

ஒரு மனிதன் ஹார்மோனியம் ஒன்றைத் தன் தோளில் சுமந்துகொண்டு பாடியவாறு விரைந்தான். (ஓ! என் இனிய காதலியே, என்னைக் கைவிட்டு விட்டதுடன் தூரதேசமும் நீ போய்விட்ட பின் என் சொந்த மென்று அழைக்க எனக்கு வேறெவரும் இல் லையே)

ஒரு சின்னப் பையன் தன் மடியில் ஒரு கட்டுக்கடுதாசிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடு வது தெரிந்தது. அவன் குலுங்கியதில் மடியிலிருந்த சில கடுதாசிகள் கீழே விழுந்தன. "மகனே, அவை கிடக்கும் இடத்தில் அவற்றை விட்டுவிடு" என்று புத்திமதி சொன்னான் தையல் இயந்திரம் ஒன்றைக் காவிக்கொண்டு வரும் மனிதனொருவன். "இங்குள்ள வெக்கையில் அவை தாமே வெந்துவிடும்" என்றான் அவன்.

.....இரண்டு பெண்களின் ஓலம்; பெரிதாக ஒலித்த கா ரொன்றின் ஹோரன் ஒலியைவிட மேலாக மிதந்து வந்தது.

மிகுந்த பிரயாசையின் பின்னர் ஒரு டசின் மனிதர்கள் சேர்ந்து இரும்பு அலுமாரி யொன்றை ஒரு வீட்டிலிருந்து இழுத்து வரக்

கூடியதாக இருந்தது. அதனைத் திறப்பதற்கு லத்தியால் அடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மனிதனொருவன் தன் கரங்களில் ஒரு தொகை *Cow and gate* டப்பாக்களை ஏந்திக் கொண்டு விரைந்து வெளியேறினான். தனது நாடியை முட்டுக்கொடுத்து அவை விழுந்து விடாதபடி அவன் வைத்திருந்தான்.

காற்றில் ஒரு கூக்குரல் கேட்டது. "லெமனேட்! வாருங்கள். லெமனேட் குடித்து உங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். கோடைகாலத்தில் தாகத்தைத் தணிக்க உன் னதமான பானம்."

கார் ரயர் ஒன்றைத் தன் கழுத்தில் தொங்கவிட்டவாறு ஒரு மனிதன் முன்னேக்கி வந்தான். இரண்டு போத்தல்களைப் பொறுக் கிக்கொண்ட அவன் அந்த வியாபாரிக்கு 'நன்றி' என்று ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல் லாமல் தன் வழியில் போய்விட்டான்.

இன்னோர் அவலக்குரல் வானவெளியை நிரப்பியது. "தி! என் பொருட்கள் யாவும் தீப்பிடித்துவிட்டன. நெருப்பணைக்கும் படையைத் தயவுசெய்து கூப்பிடுங்களேன்!" ஆனால் உயர்ந்துகொண்டே போகும் அந்த மனிதனின் சத்தத்தை எவரும் பொருட்படுத்துவ தாயில்லை.

கொள்ளையடித்தல் இன்னமும் முழு

வேகத்தில் இருந்தது. பரவத் தொடங்கிய நெருப்பு பீதியை அதிகரித்தது. பின்பு துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்களைக் கேட்கமுடிந்தது.

பலார் காலியாகியிருப்பதைப் பொலிஸார் கண்டனர். ஆனாலும் புசையினூடு துரத்தே ஒரு தெளிவற்ற மனித உருவத்தைக் கண்ட அவர்கள் தமது விசில்லைப் பயங்கரமாக ஊதியபடி அவனை நோக்கி விரையலானார்கள்.

காஷ்மீரத்துக் கூலிக்காரன் ஒருவன் தன் முதுகின் மீது பாரமான சாக்கு ஒன்றைச் சுமந்துகொண்டு ஓடிப்போவதைப் பொலிஸார் கண்டனர். தம்மால் இயன்ற வரை பொலிஸ்காரர்கள் விசிலைத் தொடர்ந்து ஊதினார்கள். ஆனால் அந்தக் காஷ்மீர்காரன் நிற்பதாக இல்லை. தான் சுமந்துவரும் பாரம் அவனை முன்னேக்கி இன்னமும் தள்ளுகிறதோ என எண்ணும்படியாக அவன் வேகமாக ஓடினான். அந்த இடத்தைவிட்டு எப்படியும் அகன்றுவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பில் மூட்டையின் பாரம் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை.

பொலிஸ்காரர்களுக்கு மேல்முச்சு கீழ் முச்சு வாங்கியது. இவர்களுள் ஒருவன் முற்றிலும் நம்பிக்கையிழந்தவனாகத் தன்கைத்துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்துச் சுட்டான். தோட்டா காஷ்மீர்காரனின் கெண்டைக்காலைத் தாக்கியது; மூட்டை முதுகிலிருந்து கீழே விழுந்தது. அவன் மிக அவசரமாக தன் கெண்டைக்காலை ஆராய்ந்து எந்த இடத்தால் ரத்தம் வருகிறது எனக் கவனித்தான். பலமான உந்தலுடன் மூட்டையைத் தூக்கியெடுத்துக் கொண்டு அவன் மறுபடியும் ஓடத் தொடங்கினான். "அவன் ஒழிந்து போகட்டும்!" எனத் துரத்துவதைக் கைவிடும் நோக்கத்துடன் பொலிஸ்காரர்கள் சொல்லிக்கொண்டனர்.

ஓடமுயற்சித்த காஷ்மீர்காரன் பாவம் இடறி, நிலத்தில் பலமாக விழுந்ததில் அவன் கொணர்ந்த சாக்கு மூட்டையின் கீழ் பாரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான். பொலிஸார் அவனைப் பிடித்து சாக்கு மூட்டையைச் சுமச்சுச் செய்து காவல் நிலையத்திற்கு நடத்திச் சென்றனர்.

செல்லும் வழியில் காஷ்மீர்காரன் சொன்னான் "நல்லோர்களே! ஏன் என்னைப் பிடித்துள்ளீர்கள்? நான் ஓர் ஏழை. இது ஒரே ஒரு அரிசி மூடை. நான் கொஞ்சம் சோறு சமைத்து எனது ஒரு நேர உணவார்க்கிக் கொள்வேன். ஒரு காரணமுமின்றி என்னைத் தாக்கியுள்ளீர்களே!"

ஆனால் பொலிஸ்காரனோ அவன் செஞ்சு தலைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

காவல் நிலையத்தில் காஷ்மீர்காரன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவனால் முடிந்தவற்றைக் கூற முனைந்தான். "இதைவிடப் பெரிய கொள்ளைகளில் கை தேர்ந்தவர்கள் இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள்....." அவன் மன்றாடினான். "நான் ஒரு மூடை அரிசி மட்டுமே எடுத்தேன் ஐயா. நான் மிக ஏழை மனிதன்... என் போதாதவேளை எனக்கு அரிசி மட்டுமே கிடைத்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் சோற்றைத் தவிர வேறெதுவும் எனக்குச் சாப்பிடக் கிடைத்தால்தானே....."

கடைசியில் சளைத்துப்போய், நெற்றியிலிருந்து வழிந்த வியர்வையைத் தன் தொப்பியால் துடைத்துக்கொண்டான். பின்பு, அந்த அரிசிமூட்டையை மிகவும் ஆசையுடன் பார்த்தபடி, பொலிஸ் அதிகாரியின் முன்பு தன் கையை நீட்டி "நீங்களே மூட்டையை வைத்துக்கொள்ளலாம்" என்றான். சகித்துக் கொண்டு மேலும் அவன் கூறினான் "...ஆனால் இங்கே அதைச் சுமந்து வந்ததற்கான கூலியை மட்டும் எனக்குத் தந்துவிடுங்கள். நாலு அணுங்கள்."

எதிர்பார்த்த சம்பவம்

முதலாவது சம்பவம் தெருமுடியும் இடத்திலிருந்த ஹோட்டேலின் பின்புறத்தில் நடந்தது. ஒரு பொலிஸ்காரன் உடனடியாகக் கடமைக்காக அங்கு அமர்த்தப்பட்டான்.

அன்றுமாலே இரண்டாவது சம்பவம் ஒரு கடையருகே நடந்தது. ஹொட்டேலின் அருகே இருந்த அந்தப் பொலிஸ்காரன் இரண்டாவது சம்பவம் நடந்த இடத்துக்கு உடனடியாக நியமிக்கப்பட்டான்.

நடுராத்திரியில் மூன்றாவது சம்பவம் சலவைக்காரன் ஒருவனுடைய கடையருகே நிகழ்ந்தது. அவ் இடத்தைக் காவல்காப்ப

தற்காகப் பொலிஸ் அதிகாரி அந்தப் பொலிஸ்காரனை புதிய அந்த இடத்திற்கு மாறிச்செல்ல உத்தரவிட்டான்.

பொலிஸ்காரன் புத்திசாலி ஆனான். “ஐயா, எங்கே அடுத்த சம்பவம் நிகழ்விருக்கிறதோ அந்த இடத்துக்குச் செல்ல என்னை இப்போதே நியமித்தீர்களானால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும்.”

ஓய்வுக்கான தேவை

“அவன் இறக்கவில்லை. பார்த்தாயா, அவனுக்கு இன்னும் மூச்சிழுக்கிறது”

“அவன் அப்படியே கிடக்கட்டும். நான் மிகவும் களைத்துப் போயிருக்கிறேன்”

அறியாமை பேரானந்தம் மிக்கது

துப்பாக்கியின் குதிரை அழுத்தப்பட்டது. கைத்துப்பாக்கி சுட்டு ஓய்ந்தது. யன்னல் வழியே கண்ணைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த மனிதன் திடீரெனச் சரிந்து விழுந்தான். சொற்ப நேரத்தில் மீண்டும் துப்பாக்கியின் குதிரை அழுத்தப்பட்டது. இன்னுமொரு வேட்டு. தண்ணீர் காவிக்கொண்டு வந்தவனுடைய தோற்பை கிழிந்தது; அவன் தலையடிபட நிலத்தில் வீழ்ந்தான். அவனது குருதி தண்ணீருடன் கலந்து தெருமீது ஓடத் தொடங்கிற்று. மூன்றாவது வேட்டு குறி தவறியதை உறுதிப்படுத்தியது. சிதிலமடைந்த மதிலொன்றின்மீது அந்தத் தோட்டா பட்டு விழுந்தது.

நான்காவது தோட்டா கிழவி ஒருத்தியின் பின்புறத்தைத் தாக்கிற்று. கீழே விழுந்த அவள் இறக்க முன்பு ஒரு வார்த்தையேனும்சொல்லி முனக முடியாமல் ஆயிற்று.

ஐந்தாவது ஆறாவது வேட்டுகள் மறுபடியும் தமது இலக்குகளைத் தவறவிட்டன. எவரும் தாக்குறவில்லை.

வேட்டுகளைத் தீர்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதனுக்கு இது ஆத்திரமூட்டிற்று. திடீரென ஒரு குழந்தை அத்தெருவில் தோன்றுவதை அவன் கண்டுகொண்டான். அந்தக் குழந்தைக்கு அவன் குறிவைத்தான்.

“நீ என்ன பண்ணுகிறாய்?” அவனது சகா கத்தினான்.

“ஏன்?” அவன் கேட்டான்.

“தோட்டாக்கள் இல்லாமல் உன்னுடைய துப்பாக்கி காலியாக இருக்கிறது.”

“நீ பேசாமல் இரு! அது குழந்தை. அதற்கு ஒன்றும் தெரியப் போவதில்லை.”

இரக்கம்

“தயவாக..... தயவு செய்து..... என்னுடைய இளம் மகளை என் கண் முன்னால் கொண்டு விடாதீர்கள்... தயவு செய்து...”

“நல்லது, நல்லது... இவரிடம் நாம் கடு

மையாக இருக்க வேண்டியதில்லை. இவருடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்வோம். அவளுடைய ஆடைகளைக் களைந்து நிர்வாணமாக விரட்டிச் செல்லுங்கள்.”

பயங்கரமான தப்பு

அந்தக் கத்தி வயிற்றைத் துளைத்துக் பும் இல்லாமல் போனது. கொண்டு அடிவயிற்றில் இறங்கியது. அவனது “பயங்கரமான தப்பு!” எனக் கொலை பைஜாமாவின் நாடா இரண்டாசி ஆணுறுப் காரன் இப்போது முச்சிரைத்தான்.

அற்புதம்

கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருட்களை மீட்பதற்காகப் பொலிஸ் தன் முற்றுகையை ஆரம்பித்தது. பயத்தின் நிமித்தம் மக்கள் இருட்போர்வையில் அந்தப் பொருட்களை எல்லாம் தத்தம் வீடுகளில் இருந்து வீச ஆரம்பித்தனர். அவர்களில் சில ‘புத்திசாலிகள்’ ஏற்கனவே அந்தப் பொருட்களை சட்டத்தின் நீளக்கரங்கள் அடைய முடியாத பாதுகாப்பான இடங்களில் பத்திரப்படுத்தியிருந்தனர்.

ஒரு மனிதனுக்கு மாத்திரம் அது போதாத வேளையாய் இருந்தது. மளிகைக் கடையிலிருந்து இரண்டு சீனி மூட்டைகளை அவன் கொள்ளையடித்திருந்தான். இரவு ஆகியதும் அவற்றுள் ஒரு மூடையை அருகிலிருந்து கிணற்றுள் அவனால் எறிந்துவிட முடிந்தது.

அதே முறையில் இரண்டாவது மூடையையும் ஒரு முடிவு பண்ண முயற்சிக்கையில் அவன் அந்த மூடையுடன் கிணற்றுள் வீழ்ந்து விட்டான். இச் சத்தம் கேட்ட மக்கள் கிணற்றைச் சுற்றிக்கூடினார்கள். கிணற்றுள் கயிற்றை இறக்கி இரண்டுபேர் அதன் வழியாக இறங்கி அந்த மனிதனை மேலே கொணர்ந்தனர். ஆனால் அவனோ சில மணித்தியாலங்களில் இறந்து போனான்.

மறுதினம் அந்தக் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்தபோது அவர்கள் அது இனிப்பாக இருப்பதைக் கண்டார்கள். அன்றைய இரவே அந்த மனிதனுடைய புதைகுழியில் தீபம் ஏற்றினார்கள்.

மேற்பார்வை

“இதையிட்டு இராணுவம் ஏதேனும் செய்வதில்லையா?”

“ஏன் இல்லாமல்?” இராணுவச்சிப்பாய்

பதிலளித்தான். “ஒவ்வொரு காரியமும் இராணுவத்தின் மேற்பார்வையின் கீழேயே நடக்கிறது.”

ஒவ்வொருவரும் பங்கிடுதல்

தன் வீட்டுப்பொருட்களை ட்ரக் வண்டியொன்றில் ஏற்றிக்கொண்டு அவன் வேறொரு நகரத்துக்குச் சென்று விடத்தீர்மானித்தான். வழியில் அவனுடைய வாகனத்தை நிறுத்திய மக்கள் பேராசை மிகுந்த கண்களுடன் அவனுடைய சொத்துகளை நோக்கினார்கள். “பாருங்களேன்” இத்தனை பொருட்களையும் தனியாளாகக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு வேறொரு இடத்திற்குத் தப்பிச் சென்று கொண்டிருக்கிறான்”

“இவை என்னுடைய பொருட்கள்” அந்தப் பொருட்களின் சொந்தக்காரன் வாகனத்

திலிருந்து வலியுறுத்தினான். “நான் இவற்றைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு வரவில்லை...”

“எங்களுக்குத் தெரியும்... எங்களுக்குத் தெரியும்...” தெருவில் நின்ற மக்கள் விஷமப்பண்ணகை புரிந்து கொண்டனர். இன்னொருவன் அப்போது கத்தினான். “இவனுடைய பொருட்களைக் கொள்ளையடியுங்கள். இந்தப் பணக்காரன் தன்னுடைய வாகனத்தைப் பாவித்து மற்றவர்களுடைய பொருட்களை மோசடிபண்ணித் திருடிச் செல்கிறான்.

இருட்டு வீடு

வீட்டின் அறையொன்றுள் ஒளித்துக் கொண்டு
ஏதோ புத்தகத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பான்
பாட்டியின் ஒரு ஊரில் ஒரு ராசா
கதை கேட்டு இப்போதெல்லாம் முகம்சுளிக்கும் தம்பி.

நள்ளிரவு.
இன்னும் வீடு திரும்பா வாப்பாவின் வரவைக் காத்திருந்து
நெஞ்சவலி தாங்காமல்
தம்பியை மார்புடன் அணைத்து
அழுத படியே உறங்கிப் போவான் உம்மா.

இருட்டில் நடக்கும்
என் கால்கள் தடக்குப் பட்டு
கனவுகள் கலைய
பள்ளிக்காலத்து மஜ்னூனின் நினைவு
அறுந்து போன ஆத்திரத்தில்
'மொக்கன்' என்று பட்டம் தருவான் ராத்தா.

போய்வரும் வீட்டில் குதப்பிய வெற்றிலையை
மென்று கொண்டு
தலைத்துண்டைத் தோளில் போட்டபடி
மழுப்பல் சிரிப்புடன் பின்னிரவில்
வீடு வரும் வாப்பா.

அறைந்து சாத்தப்படும் கதவு.
அணைக்கப் படும் விளக்கு.
எதையுமே சகிக்காமல்
தலையணையில் முகம் புதைக்கையில்
இருட்டுடன் சங்கமிக்கும் என் மனம்.

மி. அ. நாசர்

ஒடை விழிகள்

நீண்ட பெருமூச்சு
நெருப்பாய் சுடுகிறது.
ஜன்னல் உருக்கு
துருவாய் நிறைகிறது.....

தூரத் தெரியும்
திருமண ஊர்வலம்
கண்ணிலிருந்து
விடுபடு மட்டும்
பார்வை பனிக்கிறது.....

‘ஓ..... எனக்கொரு
பரிக்குட்டி
கிடைக்காமலா போவான்’
செம்மீன் கறுத்தம்மே
நிதமும் உருகுகின்றாள்.

மருதநீதன்

○

தாய் - நான்

நீயும் நானும் என்ன முறை?
உன் ரத்தம் என்ன ரகம்?
என் சுற்றோட்டத் தொகுதியில், நீ....
இல்லாமல் போய்விட்டாயா?

எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாய்? அல்லது,
என்ன சாமான்கள் கொடுத்தாய்? -
என்னை உன்னிடம் விற்றவளுக்கு! அல்லது,
எந்தப் பற்றைக்குள் பொறுக்கினாய்?
தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன்...
ஏன் என்னை சேர்த்துக் கொண்டாய்?

உனக்கு அப்போதே தெரியுமா...?
நான் அதிஷ்டம் இல்லாதவன் என்று;
உனக்குத் தெரியுமா...?
நான் ஒரு ‘மூதேசி’ என்று.
ஏன் அப்படி உன்னையே நீ வருத்தவேண்டும்?
எங்கே தும்புத்தடி?
வீட்டிற்குள் இருந்து இந்தக் குப்பையை
வாசற்படி ஊடாக வெளியே தள்ளி விடு!
என்னை தரங்கெட்ட பண்டமொன்றாய் மாற்றிவிடு...
மகிழ்ந்திரு...!
மனசிற்குள் மட்டும் நான் வெந்து கொள்ள
அனுமதி கொடு!

மு. மு. மு. பாசில்

○

அறுவைச் சிகிச்சை

வா -

நீயும் வந்துகொள்!

மழையும் வெய்யிலும் உன் முதுகில்தான்;

உள்ளே வா!

எருமை மாடென்றாலும் -

இந்நேரம் வந்திருக்கும்;

வேண்டுமானால்

உனது சருமம் முழுக்க உணர்ச்சி நரம்புகளை

வைத்துத் தைத்துவிடலாம்;

எதற்கும் வா உள்ளே!

மு. மு. மு. பாசில்

○

ம்மா...

பஞ்சப் பொதியா...

புகைச் சுருளா...

பனிப்புகாரின்

நுரைப் பூக்களா...?

இந்தச் சிம்மாசனம்

சந்திரனுக்குத் தானே!

நிச்சயமாய் சந்திரனே இல்லை.

அது நீயேதான் உம்மா!

முக்காடு வழிகையில் தெரிகின்ற

அந்தச் சுருண்ட வெள்ளிக்கம்பிகளைக்

காணவில்லையே!

கறுப்புச் சுருள்கள்தான்

முக்காட்டுச் சரிகையில்

வழிகின்றனவே.

அப்போது எனது ராத்தா

கல்யாணம் முடிப்பதன்முன்

இருந்தது போல்...

நிச்சயமாய்

அது நீதான் உம்மா!

யார் அந்த அள்ளுகுழந்தை?

உனது பேரனா...

அல்லது

எனக்குப்பிறகு மரித்துப்பிறந்த

அந்தக் குழந்தையா...

யார் உம்மா அது?

அது... நானா...

அல்லது காக்காவா... தம்பியா...?

அது என்ன...?

தொட்டிலா...

தங்கத்தொட்டில் ஒன்று

நமது வீட்டில் இருக்கவில்லையே.

பொக்கைவாயால்

அவன் என்னமாய்ச் சிரிக்கின்றான்

போக்கிரிப்பயல்!

கன்னங்களில் விழுகின்ற

குழிகளுக்குள்

வைரங்கள் ஜொலிக்கின்றனவே!

என்னைப்பார்த்து

ஏன் அவன் சிரிக்கின்றான்?

அவன்தான் என்னுயிரா...

அவனாய் நான்

அந்தத் தங்கத் தொட்டிலில்...

உன் தாலாட்டில்...

உம்மா,

யார் அந்தக் குழந்தை...

ஓ...! மின்னல் ஒன்று

வெட்டி மறைக்கிறதே...

...ம்மா...!

.....ம் மா...!

... ..ம் மா...!

மனசூர் ஏ. காதர்

வியூகம்

அவ்வப்போது வெளிவரும் ஓர் இதழ் இது. காலநிர்ணயம் செய்துகொண்டு வெளியிட இன்னமும் நாங்கள் பலம் பெறவில்லை என்றே உணர்கிறோம். அதிகபட்சம் ஓர் ஆண்டில் மூன்று இதழ்களையாவது கொணர வேண்டும் என்பதுதான் இப்போதைய ஆசை.

சந்தாக்கள் எவரும் அனுப்பிவைக்க வேண்டியதில்லை. பிரதிகளைப் பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படிப்பதையும், நண்பர்களுக்கு வியூகத்தை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பதையுமே வாசகர்களிடமிருந்து இப்போதைக்கு விரும்புகிறோம்.

படைப்புக்களை அனுப்புவோர் காகிதத்தில் ஒரு பக்கம் மட்டும் மிகத்தெளிவாக எழுதி அனுப்பினால் உதவியாக இருக்கும்.

மதிப்புரைக்கு அல்லது விமர்சனக்குறிப்புகளுக்கு நூல்கள் அனுப்புவோர் ஒரு பிரதி அனுப்பி வைத்தால் போதுமானது.

வியூகம் சம்பந்தமான தொடர்புகள் யாவும் பின்வரும் முகவரியுடன் :

ஆசிரியர் குழு,

வியூகம்,

127/4, பிரதான வீதி,

கல்முனை.

ராதாகிருஷ்ணனின் சுயதுக்கங்கள்

இ. பாலச்சந்திரன் மலையாள சிறுகதை

காலையிலே உலாத்திவிட்டு வந்துகொண்டிருந்தான் ராதாகிருஷ்ணன். காலையில் ஒரு மணித்தியாலம் நடக்க வேண்டுமென்று டாக்டர் சொல்லியிருந்தார். தனது வீட்டை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது எதிரில் வந்த மோட்டார் சைக்கிள் அவனருகில் நின்றது. மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டிவந்த ஆஜானுபாகுவான இளைஞன் ராதாகிருஷ்ணனிடம்,

“ரங்கராஜய்யர் ரோட் எங்கேயிருக்கிறது?”

ராதாகிருஷ்ணன் திகைத்து நின்றான். கேள்வி விளங்கவில்லையோ. கேள்வியை மீண்டும் கேட்டான்.

“ரங்கராஜய்யர் ரோட்”

“மன்னிக்க வேண்டும். எனக்குத் தெரியாது” ராதாகிருஷ்ணன் முடிப்பதற்குள் மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட் செய்து கொண்டு இளைஞன் போய்விட்டான்.

ராதாகிருஷ்ணன் மிகவும் வேதனைப்பட்டான். அந்த இளைஞன் எவ்வளவு ஏமாற்றத்தோடு போகிறான்.

ஆறேழு வருஷமாய் இந்த நகரத்தில் உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு ரோட் எங்கேயிருக்கிறதென்று தெரியாது. என்று சொல்வது எவ்வளவு மோசமானது. இனியும் யாரும் கேட்கலாம். எல்லோருக்கும் எனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லமுடியுமா?

எப்படியாகிலும் ரங்கராஜய்யர் ரோட் எங்கேயிருக்கிறதென்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு ரோட்டையும் அறிந்து வைத்திருக்கவேண்டும்.

பத்தடி தூரம் நடக்குமுன்பே எதிரில் ஒருவர் வந்துகொண்டிருந்தார். ராதாகிருஷ்ணன் முன்பின் யோசிக்காமல் உடனே அவரிடம்,

“ரங்கராஜய்யர் ரோட் எங்கேயிருக்கிறது?”

“ஐயோ, அது இங்கே இல்லையே, வந்த

வழியே திரும்பிப்போய் இரண்டாவதாக வரும் ரோட்டில் வலதுபக்கம் திரும்பிக்கொஞ்சத்தூரம் போய் பிறகும் வலதுபக்கம் திரும்ப வேண்டும். சேர், யாரிடமென்றாலும் விசாரிக்காமலா இவ்வளவு தூரம் வந்தீர்கள்? மனிதர்கள் வழியைத் தவறாகக் காட்டமாட்டார்கள் என்றுதான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது கலிகாலம்”

ராதாகிருஷ்ணன் குழம்பிப்போய்விட்டான். வந்த வழியே நடப்பதா, நடக்காவிட்டால் அவரை முட்டாளாக்கியதாக அல்லவா நினைப்பார். எவ்வளவு நல்ல மனிதர்.

“கொஞ்சத்தூரம் நானும் வருகிறேன். வாருங்கள்”

ராதாகிருஷ்ணன் திரும்பி அவருடன் நடந்தான். அவர் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். ராதாகிருஷ்ணன் அதொன்றையும் கவனிக்கவில்லை. ரங்கராஜய்யர் ரோட் மிகவும் தூரமோ? அப்படியென்றால் தொலைந்தது. அவ்விடம் வரை சென்றுவிட்டுத் திரும்பி நடக்க வேண்டுமல்லவா. அப்படியென்றால் எவ்வளவு நேரம் போகும். சாதாரணமாக ஒரு மணித்தியாலம் நடந்த பிறகு வழக்கமாக ஏழு மணிக்கு வீட்டுக்குப் போவேன். ஏழேகாலாகியும் காணவில்லையென்றால் வீட்டிலுள்ளவர்கள் பயப்படுவார்கள்.

ஒரே குழப்பம். தேவையில்லாத வேலை. ஒஃபிசில் யாரிடமாவது கேட்டு அறிந்திருக்கலாம். இல்லையென்றாலும் என்னிடம் ரங்கராஜய்யர் ரோட் எங்கேயிருக்கிறது என்று இனியாரும் கேட்பார்கள் என்பது என்ன உறுதி. ரங்கராஜய்யர் ரோட் வரை போய் திரும்பி வருவதென்றால் நடக்க முடியுமா. வெய்யிலும் ஏறிவிட்டது.

பேசாமல் போயிருந்தால் பிரச்சினையில்லாமலிருந்திருக்கும். திரும்பி வரும்போது ஒரு ஓட்டோ ரிக்ஷா பிடிக்கவேண்டிவரும். காசம் கையிலில்லை. வீட்டுக்குப்போய்க் காச கொடுக்கலாம். அங்கு காசிக்குமோ. இன்று எத்தனையாம் திகதி. மூன்றே, நாலோ. எப்படியும் காசிக்கும். ஆனால் சில்லறை இருக்குமோ என்னவோ. விடியற்காலையில் ஓட்டோ ரிக்ஷாக்காரனிடம் கையில் சில்லறையிருக்காது. காலையில் ஓட்டோ ரிக்ஷாவில் ஏறிவிட்டு நூறு ரூபா நோட்டைக் கொடுப்பது மரியாதையிலில்லை. சில்லறை வீட்டில் இல்லையென்றால் என்ன செய்வது. பக்கத்துக் கடையும் திறந்திருக்காது. அடுத்த ஃபிளாட்டில் பெளலோஸ்டிடம் கேட்கலாம். ஆனால் பெளலோஸ்டிடம் சரித்திரம் முழுவதையும் சொல்ல வேண்டிவரும். எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே குழப்பம்.

நான் தேவையில்லாமல் போய்ப் பிரச்சினையில் மாட்டுகின்ற ஆள். உலகத்திலுள்ள சகல மனிதர்களையும் சந்தோஷப்படுத்த நான் நினைப்பது சரிவராது. நமக்கு முடிந்த அள

விலேதான் உதவவேண்டும். ஆனால் 'அவுட் ஓஃப் வே'யில் போய்ச்செய்யவேண்டியதில்லை. ஆனால் இப்போது இந்தச் சூருக்கிரிந்து தப்ப வேண்டும். வேறொரு பிரச்சினையுமுண்டு. ஏழு மணியாகியும் என்னைக்காணாமல் வீட்டிலுள்ள வர்கள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது ஓட்டோ ரிக்ஷா வந்து நின்றால் அவர்கள் அதிர்ச்சியடைந்து விடுவார்கள். ஒருவேளை எல்லோரும் சேர்ந்து ஒப்பாரி வைத்தாலும் வைப்பார்கள். ஓட்டோவை மெயின் றேட்டில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கி நடக்கவும் முடியாது. காசில்லையல்லவா. சே! நான் கொஞ்சங்கூட யோசனை இல்லாதவன். ஒரு வழிக்குப் போகும்போது கொஞ்சமாவது காசு வைத்திருக்க வேண்டுமல்லவா?

“சேர், நான் இவ்விடம் மட்டுந்தான் வந்தேன். நேரே போய் வலப்பக்கம் திரும்பி மீண்டும் வலப் பக்கம்.....”

ராதாகிருஷ்ணன் தலையை ஆட்டினான்.

இனியும் இரண்டோ மூன்றோ கிலோ மீட்டர்கள் நடக்கமுடியாது. திரும்பிப் போகலாம். இல்லையில்லை. திரும்பிப் போவதில்லை. ஒரு காரியத்திலிறங்கினால் அதை எப்படியும் முடிக்கவேண்டும். குழந்தைகளுக்கும் எப்போதும் சொல்லும் விஷயமும் இதுதான்.

ராதாகிருஷ்ணன் வலது பக்கம் திரும்பினான். இந்த இடங்கள் ஒன்றையும் இதுவரையும் பார்க்கவில்லை. காலையில் ஓஃபீஸ், பின்பு வீடு. இப்படி வாழ்ந்தால் எப்படி இப்படியான இடங்களைப் பார்ப்பது? இயந்திர வாழ்க்கை தானே. இப்படியான ஏதும் சந்தர்ப்பங்களில்தான் புதிய இடங்களைப் பார்க்க முடியும். சாதாரணமாக இதற்கு நேரம் எங்கே?

மீண்டும் வலதுபக்கம் திரும்பினான்.

அப்போது ஒரு சந்தேகம். நான் வலது பக்கம்தானே திரும்பவேண்டும். இரண்டு தரம் வலதுபக்கம் திரும்பவேண்டும் என்று தானே சொன்னான். என்றாலும் இனிப் போவது ஆபத்து. யாரிடமாவது கேட்க வேண்டும். கேட்டுவிட்டுத்தான் அடியெடுத்து வைக்கவேண்டும்.

கொஞ்சநேரம் தாமதிக்கவேண்டி வந்தது. இதிரே வந்த ஆள் வழியைத் திட்ட வட்டமாகச் சொன்னபோதுதான் அமைதி ஏற்பட்டது. வழி தவறவில்லை.

இப்போது ஒரு அவசியமும் இல்லாமல் பத்து நிமிடம் போயிற்று. இப்படியே போனால் இன்றைக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போக முடியாது. வலதுபக்கமா திரும்புவது, என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்க்கவே பத்து நிமிடம் போய்விட்டது.

ஒரு 'ஜங்ஷனில்' போய்ச் சேர்ந்தான். ஆறு றேட்டுக்கள் சந்திக்கின்றன. இதில்

ஒன்றுதான் ரங்கராஜய்யர் றேட்டாக இருக்கும், பெயர் எழுதியிருக்கும்.

ஆறு றேட்டையும் பார்த்தாகிவிட்டது. ஒன்றுக்கும் பெயர் எழுதி வைத்திருக்கவில்லை. யாரிடமாவது கேட்கவேண்டும்.

முதலாவதாகச் சந்தித்த ஆளிடம் கேட்டான். அவர் ஒரு றேட்டைச் சுட்டிக்காட்டினார். இது சரி. மற்ற ஐந்து றேட்டுக்களின் பெயர்கள் என்ன? அவைகளை அறிந்து வைத்திருப்பது எதிர்காலத்தில் உதவியாக இருக்கும். நாலேந்து பேர்களிடம் கேட்க வேண்டி வந்தது. என்றாலும் பிரச்சினையில்லை. இந்தப் பயணம் நஷ்டமில்லை. ஆறு றேட்டுக்களின் பெயர்களையும் ஒரே தடவையில் அறிய முடிந்திருக்கிறது. இந்த 'ஜங்ஷனுக்கும்' ஒரு பெயர் இருக்கும். அதையும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். என்றாலும் அதை அறிவதற்குக் கொஞ்ச நேரம் போய்விட்டது. அதை அறிவதற்கு இனியொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது.

'சென்றல் ஜங்ஷன்'. இனி யாருக்கு வேண்டுமென்றாலும் ஏழு இடங்களையும் எங்கேயிருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொடுக்கலாம். இனி யாரென்றாலும் கேட்கவேண்டியதுதான் தாமதம்.

இனித் திரும்பலாம். நடக்கத்தான் வேண்டும். ஓட்டோ பிடித்துப் போவது என்ற பிரச்சினையேயில்லை.

அப்போது எந்த றேட்டில் நான் வந்தது? ஒரே குழப்பம், எல்லா றேட்டுக்களும் ஒரே மாதிரியாகத்தானிருக்கிறது. என்றாலும் நான் நடந்துவந்த றேட்டு எதுவென்று தெரியவில்லையே. வழியிலே காண்கின்ற ஏதாவது ஒரு 'போட்'டையோ வேறெதையோ அடையாளம் வைத்திருக்கவேண்டும். நான் வாசிப்பது நகரத்தின் வடக்குப் பக்கம். சூரியனும் உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. கிழக்குப் பக்கம் திரும்பி நின்றால் இடது பக்கம் வடக்கு. அந்த 'டிரெக்ஷனில்' நோக்கியபோது மூன்று றேட்டுக்கள். இனியும் வழியைத் தவறவிடமுடியாது. நேரம் போய்விட்டது. வீட்டில் இந்நேரம் அல்லோலகல்லோலமாக இருக்கும்.

யாரிடமென்றாலும் கேட்க வேண்டும். யாரோ ஒரு ஆளுக்கு உதவி செய்யப்போய்த் தான் நான் மாட்டிக் கொண்டேன். எனக்கு உதவ வேண்டியது மற்றவருடைய கடமை தானே.

ராதாகிருஷ்ணன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். யாரிடமாவது கேட்கவேண்டும். வழி கேட்டு அலைய முடியாது. காலே முதல் ஒரே அலைச்சல் அல்லவா? யாரென்றாலும் வரட்டும். ராதாகிருஷ்ணன் காத்து நின்றான்.....

(தமிழில்) வீ. ஆனந்தன்

பிரார்த்தனை - எம். ஐ. எம். முஸம்மில்
பிறைப்பண்ணை வெளியீடு, அக்கரைப்பற்று

‘தினகரன்’ ‘சிந்தாமணி’ போன்ற பத்திரிகைகட்கும் ‘புதிய உலகம்’ என்ற சஞ்சிகைக்கும், வாடுவெலிக்குமாக எழுதப்பட்ட பல கதைகள் இத்தொகுதியில் இடப்பட்டுள்ளன.

வளைந்து போன சமுதாய நீதியை, பொருளாதார அலங்கோலத்தை, தனிவுடமையை எதிர்த்துக் காத்திரமான எண்ணங்களுடன் ஆசிரியர் இக்கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். இச்சிந்தனையின் நேர்மை எல்லாக் கதைகளிலும் தொனிக்கிறது.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பெண் உரிமைபற்றி பரவலாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இறுதி நூற்றாண்டில் வாழும் நமது குடும்பங்களில் பெண்கள் இன்னும் உரிமை அற்றவர்களாக வாழ்வதையும், சீதனக் கொடுமையையும், கல்வி கூடச் சீதனத்திற்கு ஈடு கொடுக்காத நிலையையும் ‘வைராக்கியம்’, அவர்கள் ‘பலிக்கடாவல்ல’ ‘அவளுக்கு வயது 40’ ஆகிய கதைகளில் காணலாம். இவற்றிற்கு முகம் கொடுப்பதும், மரபுகளை மீறுவதுமே இவர் நினைக்கும் புதுமைகள்.

‘தமிழன் என்பதாலே’ என்னும் கதை சாதி, சமயம், சாத்திரம் இவற்றின் பேரால் இன்னுமா மனிதப் பிரிவுகள்? என்று கேட்பது போல ஆரம்பித்தாலும் ஜீரண ரீச்சரின் அலம்பலினால் அளரப்பட்டுப் போய்விடுகிறது.

குழந்தைகட்குக் கதைசொல்வது போன்ற சரளம், எளிமையான வழக்கு மொழி, அவை தரும் உணர்வு யாவும் இவற்றின் பண்புகள்.

எந்த இலக்கியப் படைப்பிற்கும் கருத்து, கலையாக்கம் ஆகிய இரண்டும் அவசியமானவை. கருத்துக்களை வற்புறுத்துவதற்காக செயற்கையான சம்பவங்களைச் சிருஷ்டிப்பதானது கதையின் இயற்கைத் தன்மையைக் கெடுத்துவிடும். ‘அம்மா வருவாள்’ என்ற கதையில், நடுநிசிநேரம், மனைவியுடன் சுகித்திருக்கும்போது, அம்மாவின் கரிசனை ஏற்படுகிறது. உடனே தொலைபேசி அவளின் மரணச் செய்தியை ஒலிக்கிறது. அம்மாவுக்காகப் பயணிக்கையில், தெருப்பிச்சைக்காரனான அண்ணனைக் காண்பது போன்ற சம்பவச் சேர்க்கைகளினால் கதையிலே யதார்த்தம் கெட்டுவிடுகிறது. கதையின் கருவோ, கருத்துக்களோ பழையதாயிருத்தல் இயல்பு. ஆனால் கதை ஆசிரியர் அவற்றிற்கு ஊட்டும் சதையும் ரத்தமும், சொல்லும் விதமும் தான் அவளின், தனித்துவமாகி அவளைப் பிறிரிலிருந்து பிரித்துக் காட்டும்.

வெகுஜன ரசனைக்காக, எழுதப்படும் திடீர்த் திருப்பங்கள், உரசல்கள், காதல்கள், மோதல்கள், கிளுகிளுப்புகள் இன்னும் நீடிக்கலாமா? கருத்துக்காக கலைஅம்சத்துக்காக புதிய புதிய வெளிச்சங்களைக் காண, பரிசோதனைகளை அறிய ஆவலுடன் வாசிப்பவர்களின் திருப்திக்காக எழுத வேண்டாமா?

தமிழ்நாட்டைப் போலன்றி இலங்கையில் பத்திரிகைத் தனமான (Commercial Literature) எழுத்துக்கும் உண்மை இலக்கியத்திற்கும் இடைவெளி மிகக்குறைவு. இக்கதைகள் ஆக்கப்பட்ட சமகால இலக்கியப் பரப்பில் பூமணி, வண்ணநிலவன், வண்ணதாசன், யேசுராஜா, சாந்தன் போன்றவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு முன்னால் இக்கதைகள் அடிப்பட்டுப் போகாதா? அப்படிப் பத்திரிகைத்தனமான கதைகளை எழுத முற்பட்டாலும் கூட, ஆசிரியர் அதிலாவது முதிர்ச்சி (Commercial Maturity) அடைய முயலவேண்டும். அகிலனும் ஜெகதிரப்பியனும் கூட இப்படி எழுதி உயர்ந்தவர்கள் தான்.

எழுத்தாளர் வாசகரின் இலக்கியப் பயிற்சிக்காகவும் எழுதவேண்டும், இல்லாவிடில் நுணுக்கமும், தீர்க்கதரிசனமும், ஆழமும், அழகும் உடைய எழுத்துக்களை படைக்கும்போது அவற்றை பயிலாத வாசகர்கள், எழுதுபவரைப் புரியாமல் பின்தங்கி விடுவார்கள்.

மனிதமேம்பாட்டுக்காக இலக்கியம் படைக்கப்படுகின்றதென்றால் உயர்ந்த எழுத்து என்று மதிப்பிடப்படுவது எதுவோ, அது எல்லாவித ரசிகரையும் பாதிக்க வேண்டும். என்பது என் ஆசை.

திருமதி. க. லோகிதராஜா.

03-11-88

15-04-89

திரைப்பட இயக்குநர் ருத்ரையாவைச் சந்தித்து அவருடன் அமர்ந்து 'அவள் அப்படித்தான்' பார்த்தேன். (Four award Film - 1978). அந்தப் படத்தை மக்கள் எதிர் கொண்டவிதம் பற்றிய துக்கம் இன்னும் அவரைப் பழைய சிந்திப்புகளிலிருந்து நிலைகுலைய செய்யாதிருப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. மதுரைக்கருகில் திரையிடப்பட்ட ஒரு தியேட்டர் தீக்கிரையானது. இதை அவர் சொல்கையில் நேர்ந்த வேதனை என்னையும் தாக்கியது. இந்தப் படம் 10 வருடங்களுக்குப் பின்னால் அதாவது இப்போது வெளிவந்திருந்தால் ஓரளவு ஜீரணிக்கக் கூடிய விஷயமாய் இருந்திருக்கலாம் என்றார். வாஸ்தவம் என்றே படுகிறது.

எல்லாப் பரிசோதனைகளின் முடிவுகளும் absolute ஆக வந்துவிடுகிறதில்லையானாலும் வந்துவிடுகிற சிலதையும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயக்கமிருக்கிறது எனக்கு. அதிசரியாக ஒன்றைக் குறிவைத்து அதைப் பெறவோ வீழ்த்தவோ முடியவில்லை. அந்த நம்பிக்கை தளர்ச்சியடைந்து விட்டது. எனக்குக் கேட்கும் என் காலடி ஓசை மட்டுமே என்னை நடத்துவதை நேசிக்கிறேன். எந்த அடிச்சுவடுகளின் பின்னாலும் நீள்வது அபத்தம். என் காலகட்டத்தின் மிகச்சிறந்த ஒவியத்தை, கவிதையை, நேசமிக்க மனித முகத்தை இது காறும் வரை காண இயலாத துக்கமடைத்த தொண்டையில் கலிகிற ரத்தத்தோடு உயிர் முடிந்துவிடுமோ என்ற பயந்தான் அவ்வப்போது பீடிக்கிறது. என்னாலும் அந்தந்த நிமிஷப்படி அதது நடந்துகொண்டு தானிருக்கிறது. இதில் என்பயமோ வருத்தமோ எதையும் மாற்றிவிடப்போவதில்லை. — அனுவஸ்யம். இதற்கெல்லாம் மேலாக வேட்டையாடக் கூடாது எனத் தகப்பன் தடுத்ததற்காய் தற்கொலை செய்துகொண்ட ஜார்ஜின் மனநிலைக்கு நானும் இலக்காகி வருகிறேன்.

இரா. கதிர்

கடந்த 26-02-88 வீரகேசரி வாரவெளியீட்டின் ஆறாம் பக்கத்தில் அன்புமணி அவர்களால் தமிழிலக்கிய விமர்சகர்களைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதப்பட்டிருந்தது. "இவை இவைதான் இலக்கியம் என வட்டத்துள் வரையறைப்படுத்த முடியுமா" என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரையில் பல உண்மைகள் புதைக்கப்பட்டிருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

'இலக்கியம் மூளையோடு சம்பந்தப்பட்ட சங்கதி அல்ல. இதயத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட சங்கதி என்றே சொல்லப்படுகிறது' என்கிறார் அன்புமணி. உண்மையிலேயே அன்புமணியைத் தவிர வேறு யாரும் இப்படிச் சொல்லவில்லை. இலக்கியம் உணர்வுடன் பின்னிப் பிணைந்தது என்பது உண்மைதான். ஆனால் அது மூளையாலும் மூளையின் சிந்தனைப் புலத்தாலும் கிரஹிக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். குடிகாரனின் பேச்சுக்கள், பைத்தியகாரனின் உளறல்கள் எல்லாம் (மூளையால் கிரஹிக்க முடியாத காரணத்தால்) அதி அற்புதமான இலக்கியம் என்பதா அன்புமணியின் கருத்து?

நமது புராண இதிகாசங்களில் வரும் தர்மன், வீமன், அர்ச்சுனன், கர்ணன், ராமன், கைசேயி முதலியோர் இன்னமும் மக்கள் மனதில் அழியா இடம் பெற்றதற்குக் காரணம் அவர்கள் மனித இதயங்களுக்குப் போதித்த விழுமியங்களும், இலட்சியங்களும் ஆகும் என்கிறார் அன்புமணி. காலத்தை வெல்லும் இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கு இத்தகைய கதாபாத்திரங்களையே தெரிவு செய்யவேண்டும் என்று அறிவுரை வேறு செய்கிறார்.

அன்புமணி குறிப்பிடும் தர்மன், வீமன், அர்ச்சுனன், கர்ணன் போன்றோர் மட்டுமா இந்த அடிப்படையில் உயர்ந்த கதாபாத்திரங்கள்?

போக்கில் கைபோனபோக்கில் கைபோனபோக்கில் கைபோனபோக்கில்

தமிழ்வாணனின் நாவலில் வரும் சங்கர்லால், அம்புலிமாமாவில் வரும் பரோபகாரி பழனி, விக்ரமாதித்தன் போன்றோரும் உயர்ந்த கதாபாத்திரங்களே. இப்பாத்திரங்கள் எல்லாமே இறுதிக்கட்டங்களில் கொள்ளைக்காரர்களுக்கும், கொலைக்காரர்களையும் கண்டுபிடித்தோ அல்லது குற்றவாளிகளை நீதியின் முன் நிறுத்தியோ அல்லது நீதி புகட்டியோதான் ஒய்கின்றன. உயர்ந்த இலட்சியங்களைப் போதிக் கும் டாக்டர் மு. வ. வின் பாத்திரங்கள் பற்றி சுஜாதா பின்வருமாறு கூறினார். 'நான் கல்லூரி காலத்தின்போது டாக்டர் மு. வ. வின் நூல்களைப் படிப்பேன். அப்போதே அதில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்களாக அதாவது, தரையிலிருந்து மூன்று அங்குல உயரத்துக்கு மேலேயே உலா விக்கொண்டிருந்தார்கள்...

இலக்கியப் படைப்பு என்பது சொல்லவந்ததைத் தொனிகெடாது சொல்லக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்பதே முக்கியம். அதன் பாத்திரங்கள் இரத்தமும் சதையும் பாய்ச்சப் படாமல் வெறும் பொம்மைகளாக இலட்சியம் பேசினால் சிரிப்பாகவே இருக்கும்.

அடுத்ததாக அன்புமணி செய்யும் ஒரு பகுப்பாய்வு நம்மைத் திடுக்கிட வைக்கிறது. தரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சுஜாதாவின் கனவுத் தொழிற்சாலையை முதலாவதாகவும், நா. பார்த்தசாரதியின் நீலநயனங்களை இரண்டாவதாகவும் அசோகமித்திரனின் கரைந்த நிழல்களை மூன்றாவதாகவும் அன்புமணி வரிசைப்படுத்துகிறார். இவர் எந்த எடைக்கற்களைப் பாவித்து இவ்வாறு தரப்படுத்தினார் என்பதற்கு இக்கட்டுரையில் மேலதிகத் தகவல்கள் இல்லை. எந்த அடிப்படையில் அசோகமித்திரனின் கரைந்த நிழல்கள் தரத்தில் மூன்றாவதாயிற்று என்பதற்கு அன்புமணி பதில் சொன்னால் மேற்கொண்டு நாம் பேசலாம். அன்புமணி கொஞ்சக்காலமாகவே தவறான தகவல்களை மேடையில் தருவதும் அவரைச் சுற்றியிருக்கும் ஆமாம் சாமிகள் தலையை ஆட்டிக்கொள்வதும் வழக்கம். சமீபத்தில் ஒரு கூட்டத்தில் 'மௌனியின் நாவல்

கள்' என்ற வார்த்தைகளைப் பாவித்தார். உண்மையிலேயே மௌனியின் நாவல்கள் எவையும் இன்றுவரை வெளியாகவில்லை என்பதே உண்மை. ஆதவன் எழுதிய 'காகிதம் ஒட்டப்பட்ட ஜன்னல்' என்று வீரகேசரிக் கட்டுரையில் தப்பான தகவல் ஒன்றைத் தருகிறார். ஆதவன் தன் வாழ்நாளில் அப்படியொரு நாவல் எழுதவில்லை. ஒருவேளை அது ஆதவன் இறந்தபிறகு எழுதிய நாவலோ என்னவோ தெரியவில்லை.

தமிழின் சில பிரபல நாவலாசிரியர்களின் பெயர்களையும் அவர்களுடைய சில புகழ் பெற்ற படைப்புகளையும் குறிப்பிடும் அன்புமணி இவற்றையே திரும்பித்திரும்பி சிலர் கிளிப்பிள்ளைகள் மாதிரிச் சிலர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாகக் குற்றஞ்சாட்டுகிறார். உண்மைகளை நாம் கிளிப்பிள்ளைகள் மாதிரி மட்டுமல்ல மைஞ்சுக்குஞ்சுள் மாதிரி மீண்டும் மீண்டும் சொல்லத்தயார். நூறுதரம் சொல்லித்தான் சில செவிடர்களுக்குக் காதிற் ஏறுமென்றால் எத்தனை தரமும் கூவிச் சொல்லியே ஆதல் வேண்டும்.

நற்பிட்டிமுனை பளீல்

19-05-88

புரிந்து கொண்டது போல் முன்னர் தோன்றியதெல்லாம் புரியாமலே போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றிலும் மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ நாள் என்னைக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு தன்னைப் புதுப்பித்தபடி நகர்கிறது. ஆனால் நான் மட்டும் பழமையானவனாக பழுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் கனவுகள் எனக்கு முன்னே சிதறிக் கிடக்கின்றன. கனவுகளே எனக்கு முச்சாகி இருந்தன. இப்பொழுது கனவுகள் மேல் வெறுப்பு ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது. எவை எவற்றையெல்லாம் நான் விரும்பிக்கொண்டிருந்தேனோ எனக்கு அவைகள் தெவிட்டத் தொடங்கி விட்டன.

போனபோக்கில் கைபோனபோக்கில் கைபோனபோக்கில் கைபோனபோக்

15-08-89

மாலையில் வானம் சிவந்து வருகையில், சிலிர்த்து வருகையில், சிவந்த நிறம் மங்கி வருகையில், இருளாகையில் வெள்ளிகள் பூக்கத் தொடங்குகையில் எனக்குள் நான் சற்றுக் குளிக்கிறேன். ஆனால் அவைகள் இருப்புக் கொள்ளாமல் நகர்வதுடன் என்னையும் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு என்னை பழமையாக்குவதை நினைக்கையில் எனக்கு நெஞ்சு விம்மி வருகிறது. எனது குறிக்கோள்கள் பிய்ந்து செருப்புகளாய் ஒரு பக்கம் ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றன. எல்லோரும் வென்றுவிட்டதாகவே உணர்கிறார்கள். எல்லோரும் உச்சத்தை அடைந்துவிட்டதாகவும் நீயும் அடைய முனை முனை என்று என் காதில் அறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உரத்த குரலில் போதனை புரிகிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரின் குரலிலும் இந்த வாழ்க்கையை வென்றுவிட்டதான வெற்றிக் களிப்பு.

எனக்கு இப்பொழுது முன்பைவிட பயம் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. 'அச்சம் தவிர், அச்சம் தவிர்' என்று நிமிர்ந்து நடைபோட்டு நான் சென்ற ஒரு காலத்தை நினைத்துக்கொள்கிறேன். வென்று விட்டவர்கள் என்று போதனை செய்பவர்களை நான் இந்தப் பயத்தின் மத்தியிலும் நினைத்து நினைத்துச் சிரிப்பேன்.

இன்று ஒரு சாமி மெடையில் தோன்றினார். சாந்தமான இளைஞர். காலி உடுத்திருந்தார். மெதுவாகப் பேசினார். எல்லோரையும்போல உரத்துப் பேசவில்லை. ஆசிரியர் தெய்வம் என்றார். இலட்சியத்தை நோக்கி ஒரு என்றார். இலட்சியம்... குறிக்கோள்... இரண்டொரு கிழ ஆசிரியைகள் அவர் காவில் விழுந்து வணங்கினார்கள். எனக்கு அதிர்ச்சியாகி விட்டது. மனிதனின் காவில் மனிதன் விழுந்து வணங்குவதா? என்ன படமை. என்ன விசர்த்தனம். அவர் காவில் விழுந்து வணங்குவதால் இலகுவில் இவர்கள் வென்றுவிட்டதாக உணர்கிறார்களா? என்னிடமும் சாமி வந்து பெயர் கேட்டார். சொன்னேன். கைகொடுத்தார். கொடுத்தேன். சாந்தமான முகம். நல்ல தாடி. நகர்ந்து சென்றுவிட்டார். எனக்குக் குறிக்கோள் இல்லை என்பதை அவர் தெரிந்துகொண்டாரோ என்னவோ?

திரு. டொமினிக் ஜீவாவைப் பற்றிக் கொஞ்சம். அவருடைய கடினமான உழைப்பை மறுக்கமுடியாதுதான். கை வண்டியைத் தள்ளிக் கடலைவற்ற ஒருவன் சைவக்கடையொன்றின் முதலாளியாகிக் கல்லாவில் உட்காரும் வரைக்கும் சந்தித்த அனுபவ முத்திரைகளின் சாயல்களை ஜீவாவும் சந்தித்திருக்கக்கூடும். ஆரம்பத்தில் தாழ்ந்த நிலையில் இருந்த அவர் இன்று ஓர் உயர்ந்த நிலையில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனாலும் அவரிடம் இன்று வரை மாறாத வியாதியாக ஏன் இந்தக் கோமாளித்தனங்கள் என்பதுதான் எனக்கு புரியவில்லை. அவருடைய கேள்வி பதில் பகுதியில் ஒரு வாசகர் மிக அக்கறையுடன் 'கண்டிக்கு நீங்கள் ஏன் வருவதில்லை' எனக் கேட்க 'என் மகன் இப்போது கண்டி கம்பனில் இருக்கிறான். அடிக்கடி இனி அங்கு வருவேன்' எனப் பதிலளிக்க முடிகிறது. 'எனக்குத் தெரியாமல் இந்த இலக்கிய உலகத்தில் ஓர் அசைவும் நடைபெறமுடியாது' என மார்தட்ட முடிகிறது. 'மல்லிகையில் எழுதாதவன் ஒரு எழுத்தாளன்' எனக் கேள்வி கேட்க முடிகிறது. எனது பதினேழாவது வயதில் முதல் தடவையாக மல்லிகை மலர் பார்த்தபோது திரு. ஜீவாவைப்பற்றிப் பதிந்துபோன கோமாளிப் பிம்பம் இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் சற்றுப் பருமன் கூடியிருக்கிறதே தவிர குறையவில்லை. இதனால் தான் என நினைக்கிறேன். மல்லிகைக்கு ஓர் அஞ்சலட்டை எழுதும் எண்ணம்கூட எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை. தெருவில் கல்லுடன் நிற்கும் ஒரு பைத்தியகாரனுக்கு அருகால் செல்ல ஒருவனுக்கு ஏற்படும் தயக்கம்தான் அது. பைத்தியகாரனுக்கு நஷ்டம் ஒரு கல் மட்டுமே. அருகில் செல்பவனது நஷ்டம் சிலவேளை தலையாச்சே?? மானுடச்சுடர், நடமாடும் பல் கலைக்கழகம், மல்லிகை மன்னன், அறிவுக் கொழுந்து, மண்ணின் மைந்தன் என்ற பாணியிலமைந்த கோஷ்டிகானங்கள் இப்போதைக்கு நிறுத்தப்பட்டு அந்த மனிதரை வைத்து ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருப்பவர்கள் சற்று ஓய்வெடுத்துக்கொண்டால் கிறுகிறுத்துக் கொண்டிருக்கும் அவருடைய தலை ஒரு நிலைக்கு வரும் வாய்ப்பிருக்கிறது.

மு. லெ. மஹ்ரூப்

உமாவரதராஜன்

விழுதல்

This space donated by S. Pushparajah

விழுதல் ஆசிரியர் குழுவின்ருக்காக
மட்டக்களப்பு ஜெஸ்கொம் அச்சகத்தில்
அச்சு செய்து கொடுக்கப்பட்டது.